

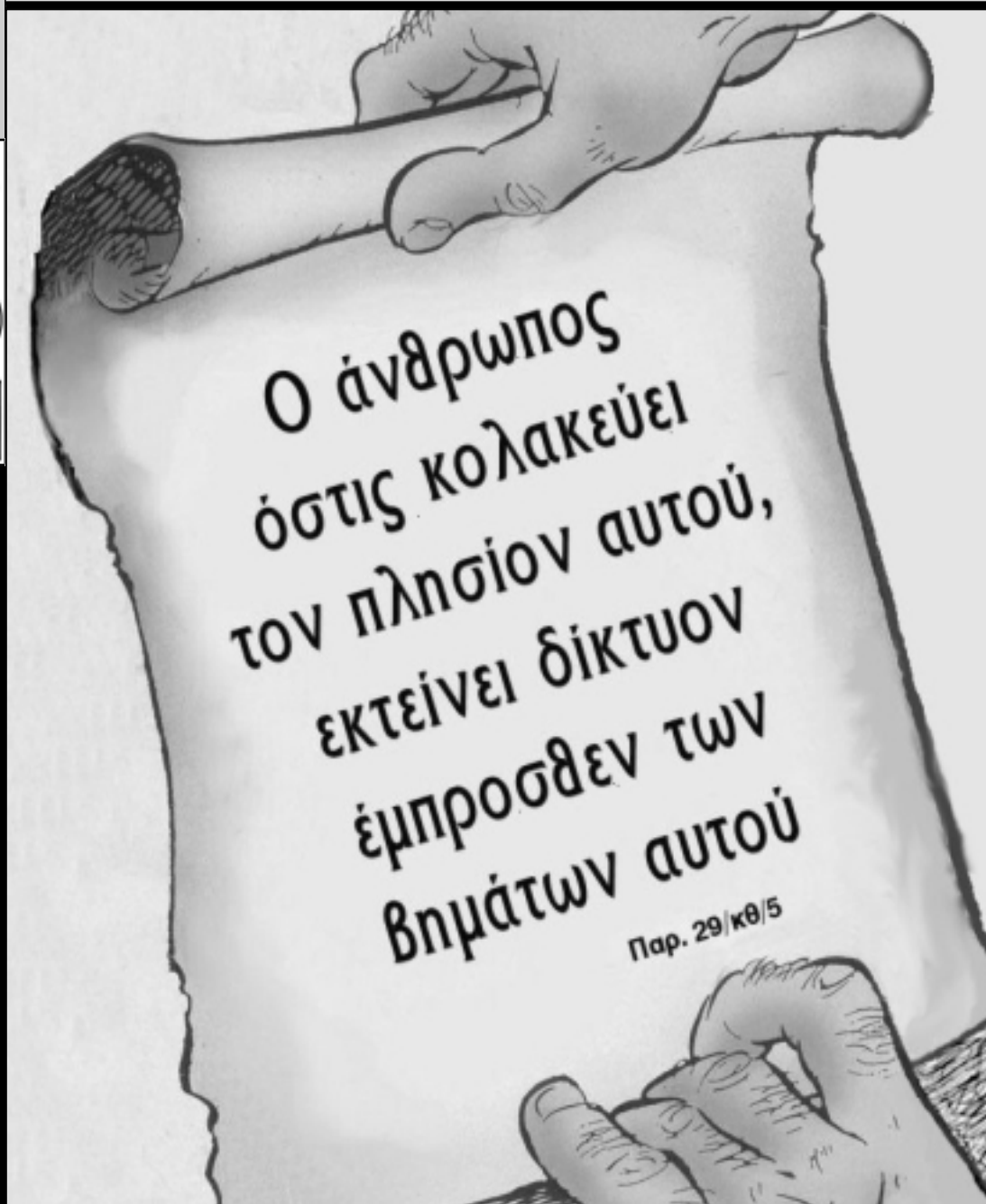
ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ
ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN

Διεύθυνση Τ.Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ • P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

ΤΕΥΧΟΣ 7-8 2005 • Νο 187 Κωδικός Υπ. Τύπου: 3360

ΤΥΧΙΚΟΣ

•• **Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΑΣ ΛΗΓΕΙ** το μήνα που αναγράφεται στην ετικέτα. ••
• Ανανεώστε τώρα! • Κόψτε και στείλτε μας αυτό το φύλλο. • Ευχαριστούμε θερμά! •

**Το περιοδικό ΤΥΧΙΚΟΣ δεν πωλείται.
Απευθύνεται μόνο σε όσους εκτιμούν την προσφορά του.
Είναι απαραίτητο να επικοινωνείτε μαζί μας χρησιμοποιώντας
το παρόν έντυπο ή το τηλέφωνό μας τουλάχιστον μία φορά το χρόνο.**

- ☐ **Α ν α ν ε ώ σ τ ε** την εγγραφή μου με τα στοιχεία της ετικέτας (όπισθεν).
☐ **Δ ι ο ρ θ ώ σ τ ε** τα στοιχεία μου όπως παρακάτω:

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- T** Γ ρ ά ψ τ ε στον πίνακα παραληπτών τον παρακάτω φίλο μου:
(Χρησιμοποιείτε και άλλο χαρτί για περισσότερα ονόματα)

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- T** Θέλω τα Παραρτήματα
Παρακαλούμε σημειώστε (X)
(Στέλνονται μόνο όταν κυκλοφορούν)

"ΝΕΑ & ΠΑΛΑΙΑ"

☐
NAI☐
OXI

"ΕΥΤΥΧΟΣ"

☐
NAI☐
OXI

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

___/___/200__

Υ Π Ο Γ Ρ Α Φ Η

(Είναι απαραίτητη)

ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ για κάλυψη των εξόδων έκδοσης του περιοδικού «ΤΥΧΙΚΟΣ» μπορούν να γίνουν με τους εξής τρόπους:

ΕΣΩΚΛΕΙΩ: _____

ΣΤΕΛΝΩ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΑΓΗ: _____

ΚΑΤΕΘΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ **ALPHA BANK**: _____

Αριθμός λογαριασμού # 137-00-2310000636

IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636

SWIFT: CRBAGRAAXX

(Για περιορισμό των εξόδων, οι αποδείξεις αποστέλλονται μόνο εφόσον σημειώσετε «X» στο λευκό πλαίσιο).
Παρακαλώ στείλτε μου ταχυδρομικά τη σχετική απόδειξη. ☐

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: Το γραφείο του "Τ" διατηρεί αρχείο προσωπικών στοιχείων (διευθύνσεις, τηλ/να κ.λπ.) για την παρακολούθηση διεκπεραίωσης του περιοδικού και στατιστικούς λόγους. Τα στοιχεία αυτά δεν διατίθενται σε κανέναν άλλο. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιθυμείτε τη διαγραφή σας, παρακαλούμε να μας το γνωρίσετε με συστημένη επιστολή σας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΚΩΣΤΕ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΟΛΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΚΟΛΛΗΣΤΕ ΤΗΝ ΕΤΙΚΕΤΑ

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κονιά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

♦ Μήπως θέλουμε έναν Θεό στα μέτρα μας;	Σελ. 4
♦ Αναζωπύρωση σημαίνει ώρα για μετάνοια	Σελ. 6
♦ Το Συνέδριο του ΠΣΕ στην Ελλάδα [ΡΕΠΟΡΤΑΖ]	Σελ. 11
♦ Missio Dei	Σελ. 14
♦ Εκπτώσεις εκκλησιαστικής ζωής	Σελ. 16
♦ ΜΙΑ 2η ΜΑΤΙΑ	Σελ. 19
❶ ΤΟ «ΟΧΙ» ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ❶ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ❶ ΚΑΘΕ ΘΑΥΜΑ ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΕΣ... ❶ «ΑΙΜΑ ΑΘΩΩΝ ΣΕ ΧΩΡΑ ΕΝΟΧΩΝ»	
♦ Εξωσωματική γονιμοποίηση – Πώς και γιατί; [ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ]	Σελ. 22
♦ Πτώση του Βυζαντίου - Υπεύθυνοι και ωφελημένοι	Σελ. 24
♦ «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ<;>»	Σελ. 28
❶ « ΚΑΙ ΘΕΟΠΡΟΒΛΗΤΟΥ...» ❶ «ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑΚΙΣ...» ❶ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΥΣ ❶ ΜΕ ΤΙΣ ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ❶ ΓΙΑ ΤΟ 24ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ	
♦ « ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ »,	Σελ. 31
❶ ΓΙΑΤΙ ΦΕΥΓΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ;	
♦ Το παρόν τεύχος	Σελ. 32

...οφθαλμοῦ...
ἐν οὐτῇ

ΕΤΟΣ 20 – ΤΕΥΧΟΣ 187 / ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2005

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίῳ» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/ς/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κονιά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο ὄργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικλύπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAA XXXX • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης, Αργυρουπόλεως 12, Ν. Ιωνία, 210-27.73.785. • Υπεύθ. Τυπογραφείου: «Α. Σώρης & Σία», Κυψέλη, ΑΙΓΙΝΑ • Επικοινωνία : Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210-277.3785, FAX 210-279.8487 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν.Γραμ.Επ/νίας: 3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Διά πολλών μαρτύρων

Μήπως θέλουμε έναν Θεό στα μέτρα μας;

(Λουκάς 24/κδ/17-21)

Λέει αλήθειες το παρακάτω κείμενο του κ. Π. Χατζή, γι' αυτό και το αναδημοσιεύουμε από τη χριστιανική εφημερίδα «Οι Νικητές» (Μάρτ.-Απρ. 2005). Παρ' όλο που ομολογούμε τον Χριστό ως Κύριο και Αρχηγό μας, όχι σπάνια αντιστρέφουμε τους όρους και στην πραγματικότητα λειτουργούμε ωσάν να είμαστε εμείς οι “αφέντες” και “ηγέτες”, ο δε Θεός αντιμετωπίζεται ως “ο καλός μας υπηρέτης”. Πρόκειται για μεγάλο λάθος, γι' αυτό και μεγάλες οι αδικαιολόγητες απογοητεύσεις μας.

Αρχισε να σκοτεινιάζει και οι δυο, ο Κλεόπας και ο άλλος, επέστρεφαν στην πόλη τους, στους Εμμαούς, με κομμένα τα φτερά και κατάπικρες τις καρδιές, γιατί τίποτα δεν έγινε έτσι που έλπιζαν.

Λάθος !

Ό,τι είχαν πιστέψει, βγήκε λάθος.

Ό,τι είχαν κηρύξει, στράβωσε.

Ό,τι είχαν υπερασπιστεί, κατέρρευσε.

Ό,τι προσδοκούσαν, ήταν φούσκα που ξεφούσκωσε.

Τώρα πώς ;

Τώρα πώς να αντικρίσουν, και τι θα πουν στα παιδιά τους;

Τώρα πώς θα δικαιολογηθούν στους γείτονες για ένα Χριστό μέσα σε ένα τάφο;

Τώρα πώς και με τι επιχειρήματα, θα αντιμετωπίσουν τους ενάντιους;

Αυτοί νόμιζαν !

Μέσα στην καρδιά τους, είχαν σχεδιάσει το δρόμο και τον τρόπο που ΕΚΕΙΝΟΣ, ο Ιησούς έπρεπε να ακολουθήσει, για να κάνει ό,τι και όπως οι δυο αυτοί ήλπιζαν.

Όπως αυτοί νόμιζαν. Όπως αυτοί καταλάβαιναν.

Όπως αυτοί το είχαν σχεδιάσει στο μυαλό τους.

Εμείς νομίζουμε !

Για ό,τι μας απασχολεί. Για ό,τι μας προβληματίζει.

Για ό,τι μας ταλαιπωρεί. Για ό,τι προσευχόμαστε στον Θεό.

Ο Θεός πρέπει να απαντάει μέσα από δικά μας σχέδια...

Και !

Θέλουμε ο Θεός να λειτουργεί και να ακολουθεί το δικό μας τρόπο στις επεμβάσεις Του.

Θέλουμε και επιμένουμε ο Θεός μας, να περνά μέσα από τη δική μας λογική και, όταν δεν το κάνει, κυκλοφορούμε σκυθρωποί.

Κάνουμε λάθος, αν...

Κάθε παρέμβαση του Θεού. Κάθε λύση στο πρόβλημα μας.

Κάθε απάντηση στην προσευχή μας, νομίζουμε ότι πρέπει να περνά μέσα από τη δική μας λογική και να συμφωνεί με τη δική μας μεθόδευση. Και όταν δεν περνάει και δεν συμφωνεί, θυμώνουμε και “κλωτσάμε”.

Ξεκινάμε ότι :

Ο Θεός δεν μας κάλεσε να Τον αναλύσουμε, να Τον ερμηνεύσουμε.

Ο Θεός δεν μας κάλεσε να Τον αξιολογήσουμε. Αλλά να Τον εμπιστευθούμε.

Κατάλαβαν όταν...

Εκείνοι οι δυο, ο Κλεόπας και ο άλλος, κατάλαβαν ότι ερμήνευαν και ήλπιζαν λάθος, μόνο όταν άφησαν Εκείνον να

τους ξεκαθαρίσει το μπέρδεμα που είχαν στο νου και στην καρδιά. Μακάρι να το κάνουμε κι εμείς. Και μακάρι να καταλάβουμε, ότι ο Θεός δεν μας κάλεσε να Τον ερμηνεύσουμε για να Τον εμπιστευθούμε, αλλά να Τον εμπιστευθούμε για να Τον απολαύσουμε.

Και το “πώς”, το “αν”, το “πότε” και “με ποιο τρόπο”, δεν ανήκει σε μας, αλλά στο σχεδιασμό τού Θεού μας, για την προσωπική μας πορεία προς τας αιωνίους μονάς.

Είναι ένα ζήτημα αυτό που σχολιάζεται με τις παραπάνω σκέψεις, που αφορά τους χριστιανούς όλων των δογμάτων. Η διαφορά μεταξύ τους δεν είναι στην αντίληψη για έναν Θεό “στα μέτρα τους” –αυτό είναι κοινό σε όλους σχεδόν– αλλά στον τρόπο προσέγγισης και απαίτησης/διεκδίκησης των αιτημάτων τους: Μία ομάδα θεωρεί τον Θεό ως υποκείμενο σε “λάδωμα” και προσπαθεί να εξαγοράσει τις “υπηρεσίες” Του με διάφορα “τάματα και χρήση μεσαζόντων”. Μία άλλη ομάδα θεωρεί ότι ο Θεός “δε μπορεί να αρνηθεί μια χάρη” στα παιδιά Του. Ενώ μια τρίτη –πιο σύγχρονη– αντίληψη, περισσότερο αυθάδης από τις άλλες, υποστηρίζει ότι ο Θεός “είναι υποχρεωμένος να κάνει όσα οι άνθρωποι ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΟΥΝ, επειδή είναι “δεσμευμένος” από δήθεν υποσχέσεις Του. ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ αυτές προσεγγίσεις είναι ΛΑΘΟΣ, και πρέπει να εγκαταλειφθούν από εκείνους που τις “πιστεύουν”· διαφορετικά θα τους ακολουθούν η απογοήτευση και η σκυθρωπότητα που βασάνιζε τους οδοιπόρους προς Εμμαούς! ❶

“Αναζωπύρωση” – Λύση ή ΠΡΟΒΛΗΜΑ;

Αναζωπύρωση σημαίνει ώρα για μετάνοια

Αρχίσαμε προ καιρού –και θα συνεχίσουμε εν καιρώ– μια προσπάθεια ανάλυσης του κινήματος της «Αναζωπύρωσης», με σκοπό να φωτίσουμε πού σ’ αυτό υπάρχει το σωστό και πού το λάθος. Το παρακάτω άρθρο, που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Η Έσχατη Σάλπιγγα» που εκδίδεται από την Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία Κατερίνης (Μάιος-Ιούνιος 2005) παρουσιάζεται ως συνέχεια εκείνης της σειράς, κάλλιστα όμως θα μπορούσε να καταχωρηθεί και κάτω από τη γενική επικεφαλίδα «Εξομολογήσεις Διαμαρτυρομένων».

Το θαυμαστό έργο της αναζωπύρωσης πραγματοποιείται μόνο όταν ο λαός του Θεού συνειδητοποιήσει τις αμαρτίες του και με συντριβή καρδιάς τις αποκηρύξει. Χωρίς αυτό το συναίσθημα δεν μπορεί να υπάρξει αναζωπύρωση. Ο Ίδιος ο Κύριος είπε μέσω του Σολομώντα στο λαό Ισραήλ: **«Αν ο λαός μου αυτός, που φέρει το όνομα μου, προσευχηθούν με ταπείνωση και με αναζητήσουν και επιστρέψουν από τον κακό τους δρόμο, τότε εγώ θα τους ακούσω από τους ουρανούς και θα συγχωρήσω την αμαρτία τους και θα κάνω ευτυχισμένη τη χώρα τους»** (Β΄ Χρον. 7/ζ/14).

Δυστυχώς στις μέρες μας δε βλέπουμε πνεύμα μετάνοιας ανάμεσα στο λαό του Θεού. Είναι μάλιστα γεγονός ότι αντί να εγκαταλείπουν μία αμαρτία, στρέφονται και προς κάποια άλλη! Δεν είναι καθόλου

ασυνήθιστο μάλιστα να βλέπουμε Χριστιανούς να έχουν αμαρτωλές συνήθειες στις ζωές τους, και πολύ σπάνια να θέλουν συνειδητά να τις αποκηρύξουν. Είναι λυπηρό το γεγονός ότι στην εποχή μας οι Χριστιανοί κρατούν στη ζωή τους πράγματα τα οποία **μόνο η αναζωπύρωση** θα τα έδιωχνε.

Τώρα καταλαβαίνουμε το λόγο που υπάρχει τόσο λίγο ενδιαφέρον για αναζωπύρωση ανάμεσα στους πιστούς. Γιατί έχει πολύ υψηλό κόστος! Είναι ένα είδος πνευματικής εγχείρησης, κατά την οποία αμαρτωλές σκέψεις και πράξεις αποκόβονται. **Τι είδους πνευματικής εγχείρησης χρειάζεσαι εσύ; Τι είναι αυτό που πρέπει να φύγει από τη ζωή σου;** Μήπως είναι η συνήθεια να κουτσομπολεύεις και να κρίνεις; Μήπως έχεις ανήθικες συνήθειες; Μήπως η απέχθεια που έχεις εναντίον κάποιου συνανθρώπου

σου; Μήπως η αγάπη σου για το χρήμα είναι τόσο δυνατή που δύσκολα έχεις την επιθυμία να προσφέρεις στο έργο του Κυρίου;

Η μετάνοια είναι το πνευματικό μαχαίρι που ξεριζώνει από τις καρδιές και τις ζωές μας τα πράγματα που δεν πρέπει να υπάρχουν. Η μετάνοια όμως δεν είναι κάτι το εύκολο να γίνει και γι' αυτό δεν ακούμε να κηρύττεται από πολλούς ποιμένες, γιατί απλούστατα διώχνει τα πλήθη! Μπορεί εμείς να έχουμε αλλάξει τις απόψεις μας περί μετάνοιας, όμως ο Θεός δεν τις έχει αλλάξει. Την θεωρεί σαν το μοναδικό τρόπο για να φύγει η αμαρτία από τη ζωή μας.

Στο Ιερεμία 7/Ζ/1-15 μας δίνεται πολύτιμη γνώση σχετικά με τη μετάνοια. Εδώ ο προφήτης Ιερεμίας κάνει το περίφημο "κήρυγμα του ναού", αφού πήρε εντολή από τον Κύριο να «σταθεί στην πύλη του οίκου του Κυρίου και να κηρύξει σε όλους όσους έρθουν για να Τον λατρεύουν.»

Η αλήθεια είναι ότι ένα τέτοιου είδους κήρυγμα φαίνεται περιττό, αφού οι άνθρωποι πήγαιναν για να λατρέψουν τον Κύριο, οπότε όλα έδειχναν μια χαρά. Το λυπηρό όμως είναι ότι μπορεί κάποιος να πηγαίνει στον οίκο του Κυρίου σε κανονική βάση, αλλά να έχει μία καρδιά αφιερωμένη στα "είδωλα". Ο Κύριος Ιησούς προειδοποίησε για τον κίνδυνο να πλησιάζουμε τον Θεό με τα χείλη μας, ενώ οι καρδιές μας να είναι μακριά Του (Μαρκ.7/Ζ/6-7).

Η καρδιά του λαού της Ιουδαίας είχε απομακρυνθεί πολύ από τον Κύριο. Αν και λάτρευαν τον Κύριο, στην πραγματικότητα λάτρευαν τα είδωλά τους. Δεν είχαν αντικαταστήσει την λατρεία του

Θεού με τη λατρεία των ειδώλων, απλά επέτρεπαν και τα δύο να συνυπάρχουν.

Το ίδιο γίνεται και σήμερα. Πολλοί νομίζουν ότι εφόσον πηγαίνουν στην εκκλησία κάθε Κυριακή, μπορούν να ζουν όπως θέλουν την υπόλοιπη εβδομάδα. Προσπαθούν δηλαδή να λατρέψουν και τον Θεό και τα είδωλα τους.

Οι πιστοί λοιπόν στην Ιουδαία θα ένωσαν μεγάλη έκπληξη, όταν πήγαν στο ναό του Θεού τη μέρα που περιγράφεται στο κείμενο, και είδαν έξω στην πόρτα έναν Ιερεμία να κηρύττει παθιασμένα! Το μήνυμά του δεν ήταν το χαμογελαστό "Είμαι καλά, είστε καλά, όλα πάνε καλά" ούτε ήταν ένα μήνυμα "Να έχουμε μία καλή μέρα".

Το μήνυμά του ήταν εντυπωσιακό και ρεαλιστικό. Μία φράση ήταν η φράση κλειδί «**Διορθώστε τους δρόμους σας και τις πράξεις σας**» (εδ. 3,5). Ήταν ένα μήνυμα μετάνοιας. Ο Θεός δεν εντυπωσιάζοταν από το γεγονός ότι ο λαός Του πήγαινε στον οίκο Του. Ενδιαφερόταν μόνο γι' αυτό που είχαν μέσα στην καρδιά τους.

Έχουμε την τάση να κρίνουμε την κατάσταση της σχέσης μας με τον Θεό ανάλογα με το πώς αισθανόμαστε. Εάν μας άγγιξε συναισθηματικά το κήρυγμα και γενικά το όλο κλίμα της συνάθροισης, τότε συμπεραίνουμε ότι είμαστε καλά με τον Θεό.

Πολλοί είναι αυτοί που θεωρούν ότι οι Δέκα Εντολές δεν ισχύουν πια στις μέρες μας. Όμως, εάν θέλουμε να ξέρουμε εάν η ζωή μας και οι πράξεις μας ευχαριστούν τον Κύριο, τότε δεν έχουμε παρά να συμβουλευτούμε αυτές τις εντολές και όχι τα συναισθήματά μας.

Το μήνυμα του Ιερεμία σημαίνει ότι πρέπει να αλλάξουμε. Όταν ζούμε μία ζωή ανυπακοής προς τον Κύριο σημαίνει ότι έχουμε στρέψει το πρόσωπό μας προς την αμαρτία και την πλάτη μας προς τον Κύριο. **Όταν όμως μετανοούμε, τότε στρέφουμε το πρόσωπό μας στον Κύριο και την πλάτη μας στην αμαρτία.**

Δεν υπάρχει αληθινή μετάνοια εάν συγχρόνως δεν υπάρχει αλλαγή ζωής. Μερικοί νομίζουν ότι μπορούν να συνεχίζουν να αμαρτάνουν και να επανορθώνουν τα πάντα με ένα απλό “συνγνώμη” προς τον Θεό. **Όμως, το να ζητάμε συγχώρεση χωρίς να ξεριζώνουμε την αμαρτία από πάνω μας, σημαίνει ότι η συγχώρεση που ζητήσαμε δεν είναι γνήσια.**

Η αληθινή μετάνοια αναγνωρίζει τα πρότυπα που θέλει ο Θεός να έχουμε

όσον αφορά την συμπεριφορά μας, συμφωνεί μ’ αυτά και πραγματικά θλίβεται όταν αποτυγχάνει να τα εφαρμόζει. Ομολογεί με ειλικρίνεια ότι λυπάται εκεί που πρέπει και κόβει κάθε δεσμό με την αμαρτία. Η αληθινή μετάνοια φέρνει αποτελέσματα στη ζωή και την όλη συμπεριφορά του πιστού, ενώ στην αντίθετη περίπτωση που όλα αυτά δεν φαίνονται, τότε απλά μιλάμε για μία ψεύτικη και ανύπαρκτη μετάνοια.

Μοιάζουμε με το λαό της Ιουδαίας, όχι γιατί έχουμε κάποιο ασυνήθιστο ενδιαφέρον για την αρχαία ιστορία, αλλά γιατί αντιμετωπίζουμε τις ίδιες επιλογές όπως και εκείνοι. Λέγεται ότι αυτοί που δε θέλουν να μάθουν από την ιστορία, είναι καταραμένοι να επαναλάβουν τα λάθη της. Μπορεί να απολαμβάνουμε τις ευλογίες του Θεού ή τις τιμωρίες Του. Η μετάνοια φέρνει το πρώτο ενώ η άρνηση για μετάνοια το δεύτερο.

↓ ↓ ↓ ↓ ↓

Σχόλια του «Τ»

Στο άρθρο με τίτλο «**Εδάφια που χρησιμοποιούνται λάθος**», που δημοσιεύσαμε στο τεύχος Μαρτίου-Απριλίου 2005 –και το οποίο, όπως μαθαίνουμε, είχε ιδιαίτερη απήχηση– πολλοί συμφώνησαν για την κακοποίηση των χωρίων που παραθέσαμε και τη σωστή ερμηνεία που παρουσιάσαμε.

Πριν προχωρήσουμε λοιπόν σε περισσότερη ανάλυση του παραπάνω άρθρου, επισημαίνουμε ότι και το χωρίο Β΄ Χρον. 7/ζ/14 που χρησιμοποιείται σ’ αυτό, είναι από εκείνα που συνήθως κακοποιούνται ερμηνευτικά.

Για όποιον, λοιπόν, ενδιαφέρεται αληθινά για τη βιβλική αλήθεια, επανα-

λαμβάνουμε εδώ όσα γράψαμε σε παλαιότερο άρθρο του «Τ»:

Μεγάλο ερμηνευτικό λάθος

Όλοι σχεδόν οι οπαδοί της “Αναζωπύρωσης” έχουν ως σημαία και εφιαλτήριό τους μια περικοπή της Παλαιάς Διαθήκης που λέει, **«Εάν κλείσω τον ουρανόν και δεν γίνηται βροχή, και εάν προστάξω την ακρίδα να καταφάγη την γην, και εάν αποστείλω θανατικόν μεταξύ του λαού μου, και ο λαός μου, επί τον οποίον εκλήθη το όνομά μου, ταπεινώσωσιν εαυτούς και προσευχηθώσι και εκζητήσωσι το πρόσωπόν μου και επιστρέψωσιν από των οδών**

αυτῶν των πονηρῶν, τότε ἐγὼ θέλω ἐπακούσει ἐκ του οὐρανοῦ καὶ θέλω συγχωρήσει τὴν ἀμαρτίαν αὐτῶν καὶ θεραπεύσει τὴν γῆν αὐτῶν» (Β΄ Χρον. 7/ζ/13-14).

Ἡ περικοπή αὐτή ἀφορᾷ τὸν βασιλιά του λαοῦ Ἰσραὴλ Σολομώντα, που προσευχήθηκε στὸν Θεὸ ἀναφορικά με τὸν ΝΑΟ που ἔχτισε, καὶ σύμφωνα με τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς του ζήτησε υλικές εὐλογίες (κεφ. 7/ζ). Ἀπαντώντας σ’ ἐκείνη τὴν προσευχή ὁ Θεὸς υποσχέθηκε πολλὰ πράγματα, μεταξύ των οποίων καὶ τὰ προαναφερθέντα χωρία. Ὁ ἀναγνώστης παρακαλεῖται νὰ μελε-

τήσῃ ὁ ἴδιος τὰ κεφάλαια 6-7/ς-ζ για νὰ ἔχει ὑπόψη του τὸ συμφραζόμενο.

Ἀνάμεσα σ’ ἐκείνη τὴν πραγματικότητα καὶ στὴν Ἐκκλησία του Χριστοῦ δὲν βλέπουμε καμία ἀναλογία. Διαφορετικά ας ἐξηγήσουν ποίος εἶναι σήμερα ὁ μοναδικὸς τόπος στὸν ὁποῖο πρέπει νὰ καταφεύγουν οἱ πιστοὶ για νὰ προσευχηθῶν, ἐπειδὴ αὐτὸ προσευχήθηκε ὁ Σολομώντας· ὁ δὲ Θεὸς δεσμεύθηκε νὰ ἐφαρμόσῃ ὅσα παραπάνω εἶπε μόνο **«εἰς τὴν προσευχὴν τὴν γινομένην ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ»** (Β΄ Χρον. 7/ζ/15).

[«ΤΥΧΙΚΟΣ», Σεπτ.-Ὀκτ. 2004].

Απὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀναφορᾶς μας στὸ Ἀκίνημα τῆς “Ἀναζωπύρωσης”, γράψαμε ὅτι αὐτὸ ἀφορᾷ πρῶτιστα –αν ὀχι ἀποκλειστικά– τοὺς Διαμαρτυρόμενους, ἀφοῦ τὰ ἄλλα δόγματα ελάχιστα ἢ καθόλου ἀναφέρονται σ’ αὐτήν.

Στὸ ἐν λόγῳ κείμενο διαβάζουμε μία ἀκόμη ἐξομολόγηση τῆς κακῆς κατάστασης που ὑπάρχει σήμερα σε πάρα πολλές ἐκκλησίες Διαμαρτυρομένων, τὴν ὁποία πολλοὶ παραδέχονται ὁμῶς ελάχιστοι τολμοῦν νὰ ὁμολογήσουν δημόσια. Ὑπάρχει πολλὴ κοσμικότητα, ὑπάρχει ἀγάπη στα υλικά ἀγαθὰ καὶ τὸ χρήμα (=εἰδωλολατρία), ὑπάρχουν προσωπικὲς διαφορές καὶ ἄλλα πράγματα που δὲν ταιριάζουν σε χριστιανούς.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ μετάνοια καὶ δὲν ὑπάρχει ἀλλαγὴ ζωῆς. Τὸ ἄρθρο ὁμολογεῖ: **«Μερικοὶ νομίζουν ὅτι μποροῦν νὰ συνεχίζουν νὰ ἀμαρτάνουν καὶ νὰ ἐπανορθώνουν τα πάντα με ἓνα ἀπλό “συγνώμη” πρὸς τὸν Θεό. Ὅμως τὸ νὰ ζητάμε συγχώρε-**

ση, χωρὶς νὰ ξεριζώνουμε τὴν ἀμαρτίαν ἀπὸ πάνω μας σημαίνει ὅτι ἡ συγχώρεση που ζητήσαμε δὲν εἶναι γνήσια.»

Τι μέλλει γενέσθαι λοιπόν; Ἡ ἐξομολόγηση τῆς ἀμαρτίας εἶναι σπουδαία προϋπόθεση για θεραπεία. Ὑπάρχει ὁμῶς μία ἐπιπλέον προϋπόθεση, χωρὶς τὴν ὁποία ἡ πρώτη ἀπομένει χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα, κι αὐτὴ εἶναι ἡ **ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ / ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ τῆς ἀμαρτίας**. Τὸ ἐξεταζόμενο κείμενο, ἐντούτοις, ὁμολογεῖ τὴν ἀπροθυμία ἐγκατάλειψης. Με ἄλλα λόγια **ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑ**, γι’ αὐτὸ καὶ δὲν ὑπάρχει ἀλλαγὴ.

Τὸ ἄρθρο γράφει ὅτι ἡ ἀληθινὴ μετάνοια **«ὁμολογεῖ με εἰλικρίνεια ὅτι λυπᾶται ἐκεῖ που πρέπει καὶ κόβει κάθε δεσμό με τὴν ἀμαρτία. Ἡ ἀληθινὴ μετάνοια φέρνει ἀποτελέσματα στὴ ζωὴ καὶ τὴν ὅλη συμπεριφορὰ του πιστοῦ»**, ἐνῶ, στὴν ἀντίθετη περίπτωση, **«ἀπλὰ μιλάμε για μία ψεύτικη καὶ ἀνύπαρκτη μετάνοια»**.

Πίσω από όλα αυτά κρύβεται ένα επικίνδυνο σημείο, που ανατρέπει το μηχανισμό ίασης του Θεού, κι αυτό είναι η παγίδα να θεωρείται ως δήθεν “λαός του Θεού” ένα σύμμικτο πλήθος ανθρώπων που θέλουν να λέγονται “χριστιανοί” –είτε επειδή γεννήθηκαν σε μια “χριστιανική” χώρα είτε “κληρονομικώ δικαίω”– δεν θέλουν όμως να ζουν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού και τον υπογραμμό του Χριστού (Α΄ Πέτρ. 2/β/21).

Οι αρχαίοι Έλληνες έλεγαν, «*Ουκ αν λάβης παρά του μη έχοντος*», ο Ιώβ ομολόγησε πως δε μπορείς να βγάλεις «**καθαρό από ακάθαρτο**» (14/ιδ/4) και πάνω απ’ όλους ο ίδιος ο Χριστός είπε ότι, ο «**άνθρωπος εκ του κακού θησαυρού της καρδιάς αυτού εκφέρει το κακόν**» (Λουκ. 6/ς/45).

Το ερώτημα, λοιπόν, δεν είναι αν κάποιος συμφωνούν ότι μια πράξη ή μια διαγωγή είναι σωστή ή όχι, ούτε αν κάποιος θέλουν να αλλάξουν διαγωγή και καταβάλουν καλές προσπάθειες, αλλά κατά πόσον υπάρχει μέσα τους ικμάδα ζωής και δεν είναι νεκροί «**διά τας παραβάσεις και τας αμαρτίας**» (Εφεσ. 2/β/1).

Το πλήθος που συνοστίζεται στις εκκλησίες, δεν είναι κατ’ ανάγκην χριστιανοί επειδή έτσι δηλώνουν. Ο Ιούδας φανερώνει ήδη από την εποχή του ότι «*εισεχώρησαν λαθραίως τινές άνθρωποι, οίτινες ήσαν παλαιόθεν προγεγραμμένοι εις ταύτην την καταδίκην, ασεβείς, μεταστρέφοντες την χάριν του Θεού ημών εις ασέλγειαν, και αρνούμενοι τον μόνον δεσπότην Θεόν και Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν*» (εδ. 4).

Πολλοί παρασύρονται από την σκληρή γλώσσα του παραπάνω χωρίου και νομίζουν ότι αναφέρεται μόνο σε σαρκικά αμαρτήματα. Η αλήθεια όμως είναι ότι ο Θεός με ΠΟΡΝΕΙΕΣ, ΜΟΙΧΕΙΕΣ και ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΕΣ παραλληλίζει και ταυτίζει όλους τους συμβιβασμούς μας.

Τέτοιους ανθρώπους ο Ιούδας δεν τους χαρακτηρίζει ως χριστιανούς αλλά ως «**δένδρα φθινοπωρινά άκαρπα, δις αποθανόντα, εκριζωθέντα**» (εδ. 12)· και δεν τους βλέπει έξω αλλά μέσα (*εισεχώρησαν*) στην εκκλησία, μια εκκλησία όμως που σύντομα έδιωξε τον ίδιο τον Χριστό, που Τον ακούμε να λέει: «**Ιδού, ίσταμαι εις την θύραν και κρούω· εάν τις ακούση της φωνής μου και ανοίξη την θύραν, θέλω εισέλθει προς αυτόν και θέλω δειπνήσει μετ’ αυτού και αυτός μετ’ εμού**» (Αποκ. 3/γ/20).

Όσοι κόπτονται για “αναζωπύρωση”, λοιπόν, οφείλουν να απαντήσουν πού υπάρχουν εκείνοι οι άνθρωποι για τους οποίους είπε ο Χριστός στην Παραβολή του Σπορέα, ότι ο σπόρος «**έπεσεν επί την πέτραν και αναφυέν εξηράνθη, διότι δεν είχεν ικμάδα**» (Λουκ. 8/η/6).

Όπως δήλωσε ο Χριστός: «**Δεν δύναται δένδρον καλόν να κάμνη καρπούς κακούς, ουδέ δένδρον σαπρόν να κάμνη καρπούς καλούς. Παν δένδρον μη κάμνον καρπόν καλόν εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται. Άρα από των καρπών αυτών θέλετε γνωρίσει αυτούς**» (Ματθ. 7/ζ/18). Σε τέτοιες περιπτώσεις, συνεπώς, δεν απομένει “Αναζωπύρωση”, «**αλλά φοβερά τις απεκδοχή κρίσεως και έξαψις πυρός**» (Εβρ. 10/ι/26-27). ❧

Το Συνέδριο του ΠΣΕ στην Ελλάδα

Απαντώντας στο προηγούμενο τεύχος σε ερώτηση αναγνώστη για το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών, υποσχεθήκαμε ότι θα αναφερθούμε στο Συνέδριο του ΠΣΕ με τίτλο «Παγκόσμιο Συνέδριο για την Ιεραποστολή και τον Ευαγγελισμό», το οποίο πραγματοποιήθηκε στη χώρα μας με φιλοξενία της Ελλαδικής Εκκλησίας και του οποίου ο «Τ» παρακολούθησε μέρος των εργασιών.

«Ελθέ Πνεύμα Άγιο, θεράπευσε και συμφιλίωσε»

Αρχίζουμε επισημαίνοντας το θέμα του Συνεδρίου που ήταν «**Ελθέ Πνεύμα Άγιο, θεράπευσε και συμφιλίωσε**», δηλαδή μια προσευχή προς το Άγιο Πνεύμα. Όπως είδαμε μάλιστα στη συνέχεια, αυτή η προσευχή, μελοποιημένη ως ύμνος, ψαλλόταν από όλους τους συνέδρους σε διάφορες στιγμές του προγράμματος. Ωστόσο, παράδειγμα προσευχής προς το Άγιο Πνεύμα δεν βλέπουμε να υπάρχει πουθενά στις Άγιες Γραφές από κανένα δούλο του Θεού. Αντίθετα ο Κύριος Ιησούς δίδαξε τους μαθητές Του να προσεύχονται και να ζητούν τα αιτήματά τους από τον Πατέρα Θεό «**εν τω ονόματι**» του Χριστού (Ματθ. 6/ς/9, Λουκ. 11/ια/2, Ιωάν. 16/ις/26).

Απουσία του ελληνικού Τύπου

Μια μέρα πριν την έναρξη έγινε σε κεντρικό ξενοδοχείο των Αθηνών Συνέντευξη για τα ελληνικά ΜΜΕ, στην οποία παραβρέθηκαν μόλις έξη (6) δημοσιογράφοι. Ο εκπρόσωπος Τύπου του Αρχιεπισκόπου κ. Κονιδάρης που παρουσιάστηκε προς στιγμή, συζήτησε για λίγο με την Πρόεδρο του Συνεδρίου Αιδ. κ. Ruth Bottoms και αποχώρησε. (Αντίθετα στο Συνέδριο υπήρξε σημαντική αντιπροσω-

πεία ξένων ΜΜΕ και έγιναν αναφορές σε διεθνή ραδιοτηλεοπτικά δίκτυα).

Το γεγονός αυτό, που αφορά όχι μόνο τα κοσμικά αλλά και τα θρησκευτικά ελληνικά ΜΜΕ, είναι ενδεικτικό κάποιας σκοπιμότητας. Ιδού η αίσθηση του εκπροσώπου της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας στο Συνέδριο κ. Θ. Κοντίδη: «**Επ' αυτού υπήρξε μια εσκεμμένη επικοινωνιακή τακτική. Εκείνοι που αποφάσισαν να κρατήσουν το συνέδριο στη σκιά, όποιοι κι αν είναι αυτοί, φρόντισαν να κρατήσουν την ελληνική κοινωνία ανέγγιχτη και ανεπηρέαστη από τέτοιου είδους μηνύματα, φρόντισαν δηλαδή να παραμείνει η Ελλάδα ένας αποστειρωμένος χώρος χωρίς έξωθεν παρεμβολές.**» (Περ. «**Σύγχρονα Βήματα**», τεύχος 134, σελ. 67).

Δύο σημαντικά ερωτήματα

Στη διάρκεια αυτής της συνέντευξης ο «Τ» έθεσε στην Πρόεδρο του Συνεδρίου Αιδ. κ. **Ruth Bottoms**[*] τα εξής ερωτήματα:

Ερώτημα 1. Εφόσον το ΠΣΕ υποστηρίζει το διαθρησκευτικό διάλογο, πώς μπορεί ταυτόχρονα να ενδιαφέρεται για την ιεραποστολή/ευαγγελισμό, που είναι η διά-

[*] Η Πρόεδρος του Συνεδρίου Αιδ. Ruth Bottoms είναι λειτουργός (pastor) της Βαπτιστικής Εκκλησίας της Αγγλίας.

δοση μιας πίστης σε αλλόθρησκους ανθρώπους;

Στο σημείο αυτό πήραμε την απάντηση ότι το ΠΣΕ και οι εκκλησίες που συμμετέχουν σ' αυτό, ενδιαφέρονται κυρίως να επικοινωνούν με τους αλλόθρησκους για γνωριμία και αλληλοκατανόηση και όχι να κάνουν οπαδούς. Το ΠΣΕ έχει καταλήξει στη θέση ότι, παρ' όλο που η μόνη οδός για τη σωτηρία είναι ο Χριστός, δεν μπορούμε να εμποδίσουμε τον Θεό να έχει και άλλους τρόπους για να σώσει τους ανθρώπους.

Για εμάς αυτό είναι ανακόλουθο –αν όχι και παράλογο– διότι (1) αναιρείται η εντολή του Χριστού, **«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς να φυλάττωσι πάντα όσα παρήγγειλα εις εσάς»** (Ματθ. 28/κη/19-20), (2) ματαιώνεται η δραστηριότητα των Αποστόλων και (3) διαψεύδεται ο λόγος του Πέτρου ότι, **«Δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου η σωτηρία· διότι ούτε όνομα άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει να σωθώμεν»** (Πράξ. 4/δ/1).

Ερώτημα 2: Πώς είναι δυνατόν να συζητούν για ιεραποστολή και ευαγγελισμό εκκλησίες που διάκινται εχθρικά η μία προς την άλλη, όπως π.χ. η Ελλαδική Ορθόδοξη Εκκλησία και η Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία, όπου η πρώτη ονομάζει την δεύτερη «αιρετική» και «λύκο με ένδυμα προβάτου» ενώ η δεύτερη αντιμετωπίζει την πρώτη ως «ιεραποστολικό αγρό»;

Απαντώντας η κ. Bottoms παραδέχτηκε ότι το ίδιο πρόβλημα αντιμετωπίζεται και σε άλλες χώρες, και ότι ο βασικός σκοπός αυτών των συνεδρίων είναι να πλησιάσουν περισσότερο οι άνθρωποι των εκκλησιών μεταξύ τους, αναγνωρίζοντας ότι είναι ασθενείς και χρειάζονται τη θεραπεία του Αγίου Πνεύματος.

Από την εναρκτήρια τελετή

Για ποιον ευαγγελισμό μιλάμε;

Σύμφωνα με τα έγγραφα του ΠΣΕ, ευαγγελισμός είναι «η διακήρυξη, παρουσίαση και μαρτυρία εν αγάπη των καλών νέων της σωτηρίας που προσφέρει ο Χριστός μέσω της Εκκλησίας σε όλους τους άθρησκους, τους μη-Χριστιανούς και τους κατ' όνομα πιστούς. (...)». Εκείνο, όμως, που μάλλον ενδιαφέρει τις εκκλησίες του ΠΣΕ, είναι να μην έχουν διαρροές από το ποίμνιό τους, ακόμη και όταν αυτό είναι εντελώς αμέτοχο και μόνον «κατ' όνομα».

Οι περισσότερες εκκλησίες του ΠΣΕ δεν ενδιαφέρονται πλέον για τη διάδοση του Ευαγγελίου του Χριστού, αλλά μάλλον για μια οικουμενική ατμόσφαιρα ανοχής των διαφορετικών πίστewων, σε ένα πλαίσιο που θα διέπεται από τις αρχές του ΟΗΕ και άλλων διεθνών οργανισμών.

Ο όρος ιεραποστολή, τόσο στις διάφορες ομιλίες όσο και στα έντυπα του ΠΣΕ, έχει μάλλον την έννοια της κοινωνικής αλληλεγγύης χωρίς οιαδήποτε θρησκευτική ουσία, η οποία χάνεται πίσω από γενικόλογες εκφράσεις όπως αλληλοκατανόηση, συμπαράσταση, ανθρώπινα δικαιώματα, ενδιαφέρον για το περιβάλλον, καταπολέμηση του AIDS κ.λπ.

Ελληνικό σνομπάρισμα

Σημαντικός ήταν ο ρόλος της Ελλαδικής Εκκλησίας στη διοργάνωση και

λειτουργία του συνεδρίου. Αναγνωρίζουμε την άρτια διοργάνωση – τονίζοντας τη συμβολή του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας, που διέθεσε το χώρο όπου έγινε το συνέδριο και άλλα μέσα. Όμως η Ελλαδική Εκκλησία σνομπάρισε απροκάλυπτα το συνέδριο.

Χαρακτηριστικά αναφέρεται ότι μέλη της Ι.Σ. παραβρέθηκαν μόνο κατά την εναρκτήρια τελετή –όταν μίλησε ο Αρχιεπίσκοπος– και έφυγαν μαζί του αμέσως μετά, για να μην παρουσιαστούν ξανά. Γενικά, αν εξαιρεθούν ελάχιστα άτομα, η παρουσία Ελλήνων Ορθοδόξων ήταν μηδαμινή, κληρικών δε έως ανύπαρκτη. Θα έλεγε κανείς ότι οι “οικοδεσπότες” άφησαν μόνους τους καλεσμένους τους, γεγονός που, όπως μαθαίνουμε, ενόχλησε τους Συνέδρους και τους ανθρώπους του ΠΣΕ.

Επικοινωνιακό τρικ;

Η διοργάνωση του συνεδρίου από την Ελλαδική Εκκλησία, ήταν ένα επικοινωνιακό επιχείρημα, μέσω του οποίου προσπαθήσε να παρουσιάσει διεθνώς ότι είναι σε θέση να επιτύχει μια διεθνή διοργάνωση ισάξια –τηρουμένων των αναλογιών– με τους Ολυμπιακούς Αγώνες, αμιλλώμενη έτσι την Κυβέρνηση. Ο Αρχιεπίσκοπος είπε στους συνέδρους, «Ήδη ένα έτος μετά την επιτυχή διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων στην Αθήνα 2004, η Εκκλησία της Ελλάδος επιθυμεί να προσφέρει τη δυνατότητα στις Εκκλησίες μέλη του ΠΣΕ για μια γόνιμη και δημιουργική ανταλλαγή ιεραποστολικών εμπειριών».

Οπωσδήποτε, η εμπεριστατωμένη ομιλία του κ. Χριστόδουλου στην εναρκτήρια σύναξη, ήταν ό,τι έπρεπε για να δώσει στους συνέδρους, που ήταν απομονωμένοι στο στρατόπεδο του Αγ. Ανδρέα, μια ωραία –πλην όμως εξωπραγματική– εικόνα για την Ελλαδική Εκκλησία.

Παρεμβολές

Άλλοι όμως, όπως οι κληρικοί που οργάνωσαν συγκέντρωση ενάντια στο ΠΣΕ

στο Πολεμικό Μουσείο, φρόντισαν να δείξουν πόσο μακριά είναι η εκκλησιαστική ηγεσία από το ποίμνιό της.

Επίσης την εκδήλωση προσπάθησαν να χαλάσουν ομάδες παλαισημερολογιτών που γέμισαν τη λεωφόρο Μαραθώνος με αφίσες εχθρικές προς τους ετερόδοξους και είχαν έξω από το στρατόπεδο μικρές ομάδες φανατικών που εξύβριζαν ξενόγλωσσα τους συνέδρους με χρήση μεγαφώνων. (Βλέπε φωτογραφίες).

Η πραγματικότητα

Οπως ρεαλιστικά γράφει και ο κ. Κοντίδης: «Το συνέδριο ήταν πραγματική ευκαιρία αλληλογνωριμίας και προσέγγισης. Αλλά, επίσης, φάνηκαν και οι μεγάλες διαφορές μεταξύ Εκκλησιών σε δογματικά ή ηθικά θέματα, καθώς και στη θρησκευτική ή λατρευτική ευαισθησία». (Όπ.παρ. σελ. 71)

Κάτι καλό;

Θα χρησιμοποιήσουμε και πάλι την όντως ενδιαφέρουσα έκθεση του κ. Κοντίδη, για να αντιγράψουμε έναν προβληματισμό του: «(...) Έχουμε ανάγκη τους άλλους; Αυτό είναι ένα βασικό ερώτημα: Έχουμε ανάγκη τους άλλους; Μας λείπουν ή όχι; Η αυθόρμητη στάση είναι ότι δε μας λείπουν. Νομίζω όμως ότι η σωστή απάντηση είναι ότι μας λείπουν.

Missio Dei

Το παρακάτω απόσπασμα από το λόγο του Αρχιεπισκόπου, μάς βρίσκει απολύτως σύμφωνους, θα ευχόμασταν δε το μήνυμα τούτο να είχε προβληθεί δεόντως και στο Ιεραποστολικό Συνέδριο που έλαβε χώρα το Σαββατοκύριακο της Πεντηκοστής στη Λεπτοκαρυά Πιερίας. (Βλέπε σημείωμα στη σελίδα 30 του παρόντος τεύχους).

«Εξ όσων μπορώ να θυμηθώ, είναι η πρώτη φορά που ένα Συνέδριον επί της Ιεραποστολής υιοθετεί ήθος και γλώσσα μεγαλυτέρας ταπεινότητας, αφήνοντας κατά μέρος τους τόνους υπερβολικής αισιοδοξίας και τους μεσσιανικούς προγραμματικούς καταλόγους θεμάτων ιεραποστολής, τους οποίους εβλέπαμε κατά τα παλαιότερα έτη. Το κεντρικό του θέμα δεν είναι μία προγραμματική δήλωση ούτε ακτιβιστικών σλόγκαν, αλλά είναι μία προσευχή: μία προσευχή προς τον Θεόν να θεραπεύει, να συμφιλιώνει, να ενδυναμώνει και να καθιστά όλους τους ανθρώπους του Θεού ζώντες μάρτυρες του Αναστηθέντος Κυρίου, συνενώνοντάς τους εις δυνατά υποδείγματα κοινοτήτων καταλλαγής και θεραπείας.

Λέγοντας αυτό, αναγνωρίζαμε ότι η ιεραποστολή είναι εγγενής εις την Εκκλησίαν και εις πάντας τους ανθρώπους του Θεού, όχι μόνον εις ωρισμένας διακονίας εξειδικευμένου χαρακτήρος. Αναγνωρίζαμε επίσης ότι η ιεραποστολική ευθύνη όλων των Χριστιανών συνίσταται εις την ζώσαν των μαρτυρίαν, λόγω και έργω. Πάνω απ' όλα, τονίζομε ότι **η μεταστροφή των ανθρώπων δεν παραμένει εντός των ορίων της υπευθυνότητας ή της εξουσίας του ιεραποστόλου, αλλά είναι μάλλον έργον Θεού (missio Dei).** Ο Κύριος ήτο εξ αρχής εκείνος ο οποίος «προσετίθει τους σωζόμενους καθ' ημέραν τη εκκλησία» των πρώτων χριστιανικών κοινοτήτων, και όχι οι ίδιοι οι Απόστολοι (Πράξ. 2:47). Εμείς ως συνεργοί του Κυρίου προσευχόμεθα, μαρτυρούμε και ενεργούμε μετά ταπεινότητος. Αλλά ο Θεός, μέσω του Ιησού Χριστού εν Αγίω Πνεύματι, είναι εκείνος που επιφέρει την μεταστροφήν.»

(Η υπογράμμιση του «Τ»)

Αν κοιτάξουμε και τις πιο απομακρυσμένες ως προς εμάς Εκκλησίες, που δεν έχουν μυστήρια, αλλά μόνο τη Γραφή, συχνά δεν μπορούμε να μην εκτιμήσουμε και να μη θαυμάσουμε την απλή και σταθερή προσήλωση του πιστού στον Χριστό και στο λόγο του, την εφαρμογή του λόγου του Θεού, την έντονη προσωπική σχέση με τον Σωτήρα που μεταστρέφει τον άνθρωπο και τον θέτει στον αγώνα της πίστης. Όταν βλέπουμε την πίστη και την αγάπη των άλλων προς τον Χριστό, τότε είναι που αντιλαμβανόμαστε ότι αυτοί οι άλλοι μάς λείπουν. (...)»

Το μονοπώλιο...

Ο ίδιος όμως κληρικός, γράφοντας παρακάτω για τη θέση της Εκκλησίας που ανήκει, αναγκάζεται να παραδεχθεί: «Η [Ρωμαιο]Καθολική Εκκλησία δηλώνει, δηλαδή, ότι, αν και κάθε άνθρωπος μπορεί να σωθεί στην θρησκευτική παράδοση που βρίσκεται, σώζεται μέσω του Χριστού και στη χριστιανική πίστη έχουμε την αληθινή και ολοκληρωμένη αποκάλυψη του Θεού. Στα πλαίσια του χριστιανισμού, χωρίς να κρίνει την ατομική πίστη ή αγιότητα του κάθε πιστού, τις οποίες ανα-

γνωρίζει, πιστεύει ότι η [Ρωμαιο]Καθολική Εκκλησία έχει την πληρότητα των μέσων της σωτηρίας και οι άλλες Εκκλησίες παρουσιάζουν μικρότερες ή μεγαλύτερες ελλείψεις. Η τοποθέτηση αυτή δίνει την θεολογική βάση και το θεολογικό πλαίσιο που διέπει τη συμμετοχή της [Ρωμαιο]Καθολικής Εκκλησίας σε παρόμοια συνέδρια.» (Οπ.παρ. σελ. 75).

Μία από τα ίδια...

Το μονοπώλιο όμως διεκδικεί και η Ορθόδοξη Εκκλησία. Ιδού τι έλεγε ο κ. Χριστόδουλος στο Ραδιοσταθμό της Εκκλησίας (24-5-1998): «Ο Οικουμενισμός, πραγματικά έτσι όπως έχει επικρατήσει να σημαδοτείται ο όρος αυτός, βεβαίως είναι αίρεση, γιατί σημαίνει απάρνηση βασικών γνωρισμάτων της ορθοδόξου πίστεως, όπως είναι φέρ' ειπείν η αποδοχή της θεωρίας των κλάδων, ότι δηλαδή η κάθε Εκκλησία έχει ένα τμήμα αληθείας και πρέπει να ενωθούμε όλες οι εκκλησίες, να βάλουμε στο τραπέζι τα τμήματα της αληθείας για να απαρτισθεί το όλον. Εμείς πιστεύουμε ότι η Ορθοδοξία είναι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία. Τέρμα. Σ' αυτό δεν γίνεται συζήτηση. Και επομένως, οποιοσδήποτε πρεσβεύει τα αντίθετα μπορεί να λέγεται οικουμενιστής και επομένως να είναι αιρετικός». Παρόμοια δημοσιεύθηκαν και πρόσφατα στο Επίσημο Δελτίο της Ελλαδικής Εκκλησίας: «Η Ορθόδοξος Εκκλησία εισήλθε στο ΠΣΕ όχι σε αναζήτηση της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, αφού Αυτή είναι η Μία Εκκλησία του Χριστού, που με μύριες όσες θυσίες, εφύλαξε, ως κόρη οφθαλμού, και

Από την τελετή λήξης στον Άρειο Πάγο
(Η πρόεδρος Αιδ. κ. Ruth Bottoms εν μέσω κληρικών)

διατήρησε αλώβητη και ακαινοτόμητη την άπαξ παραδοθείσαν τοις αγίοις πίστιν. Ωστόσο έχοντας πάντοτε την αυτοσυνειδησία της αληθώς Οικουμενικής διαστάσεώς της ως η Μία, Αγία, Καθολική, και μάλιστα Ορθόδοξη, Εκκλησία του Χριστού, θεώρησε τη συμμετοχή της ως ευκαιρία μαρτυρίας περί της αληθούς πίστεως ταύτης ενώπιον του λοιπού Χριστιανικού κόσμου.» (Περ. «Εκκλησία», Απρίλιος 2005, σελ. 302).

Συμπερασματικά

Με όλα τα παραπάνω υπόψη, καταλήγουμε ότι το Συνέδριο του ΠΣΕ ήταν μια σύναξη καλών ανθρώπων με κάποιο βαθμό ευσεβείας και ενδιαφέροντος για τα ιερά θέματα –τις καρδιές τις γνωρίζει μόνο ο Θεός– αλλά χωρίς παραπέρα βάθος και σχέση με την αληθινή ιεραποστολή, που δεν είναι άλλο παρά η αντιμετώπιση της μόνιμης ανάγκης για εξάπλωση του Ευαγγελίου στον κόσμο, σύμφωνα με την εντολή του Χριστού. **Θα ευχόμασταν τα πράγματα να ήταν διαφορετικά, όμως οι αρχές που διέπουν το ΠΣΕ δεν αφήνουν ελπίδες.** ❧

Την ευθύνη διοργάνωσης του Συνεδρίου είχε Επιτροπή από τις εξής Εκκλησίες της Αθήνας: Εκκλησία της Ελλάδος, Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, Αγγλικανική Εκκλησία, Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία, Αρμενική Ευαγγελική Εκκλησία της Ελλάδος και Αρμενική Αποστολική Εκκλησία.

Εκπτώσεις εκκλησιαστικής ζωής

Με αφορμή όσα είπε σε συνέντευξη που έδωσε ο περιβόητος Βαβύλης πριν συλληφθεί από την ιταλική αστυνομία, ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ιερόθεος δημοσίευσε κείμενο («Ελευθεροτυπία» 14-4-05), στο οποίο παρουσιάζει προβληματισμούς του σχετικά με τις εκλογές ιεραρχών και το σχετικό παρασκήνιο. Ο ιεράρχης φυσικά δεν έχει συμφέρον να κατηγορήσει ένα μηχανισμό που 2000 χρόνια τώρα ταλανίζει τη χριστιανοσύνη, γι' αυτό και η κατάθεσή του έχει ιδιαίτερο βάρος. Επιτέλους δεν μπορεί να κατηγορηθεί ως "αιρετικής" προελεύσεως – για την ώρα τουλάχιστον...

...ο Βαβύλης έκανε λόγο για "εθνική αποστολή" που ανέλαβε και μιλούσε για το ότι βοήθησε αποτελεσματικά για την εκλογή Πατριάρχη Ιεροσολύμων, με προβληματίσαν έντονα δύο σημεία. Το ένα είναι τα "κριτήρια" που τίθενται για την εκλογή ενός κληρικού σε υψηλές εκκλησιαστικές θέσεις, και το δεύτερο είναι οι "μηχανισμοί" που στήνονται για την επιτυχή έκβαση μιας τέτοιας εκλογής.

Τα "κριτήρια" που θέτουν μερικοί για την εκλογή ενός κληρικού σε έναν "επίζηλο" εκκλησιαστικό θρόνο, είναι έξω από εκείνα που καθορίζονται από τις παραδόσεις της Εκκλησίας. Επειδή μερικές τέτοιες εκκλησιαστικές θέσεις θεωρούνται από μερικούς ως πολιτικές και εθνικές, γι' αυτό και καθορίζεται, ώστε εκείνος που θα εκλεγεί να έχει πολιτικά προσόντα, επικοινωνιακό στίλ, οικονομικές γνώσεις, δημόσιες σχέσεις, πολιτικές και διεθνείς διασυνδέσεις κ.λπ. Στην συνέχεια αυτός που εξελέγη α-

ναλαμβάνει να εκπληρώσει αυτήν την αποστολή.

Οι "μηχανισμοί" που στήνονται για την επιτυχία του σκοπού της εκλογής του επιλεγέντος είναι όμοιοι με τους "μηχανισμούς" για την εκλογή πολιτικών προσώπων στα κόμματα και τις κυβερνήσεις. Χρησιμοποιούνται διάφοροι τρόποι προβολής του συγκεκριμένου υποψηφίου, ο οποίος παρουσιάζεται ως μεσσίας και σωτήρας, οργανώνονται μηχανορραφίες, κατασκοφαντούνται οι άλλοι υποψήφιοι, εξασκούνται πιέσεις και εκβιασμοί στους εκλέκτορες, δίδονται και λαμβάνονται υποσχέσεις για χρήματα και κτήματα και μελλοντικές θέσεις κ.λπ. Οπότε δημιουργείται ένα απρεπές κλίμα που μολύνει την εκλογή και ισοπεδώνει την εκλογή ενός εκκλησιαστικού ηγέτη στην εκλογή ενός πολιτικού ηγέτη. Αλλά και όσοι εξελέγησαν με τέτοια "κριτήρια" και τέτοιους "μηχανισμούς" αναλαμβάνουν τεράστιες υποχρεώσεις έ-

ναντι αυτών που τους βοήθησαν, οπότε οι ίδιοι αυτοφυλακίζονται σε ένα πλέγμα σχέσεων και συναλλαγών που δεν μπορούν να υπερβούν και να ικανοποιήσουν.

Βεβαίως το θέμα είναι βαθύτερο. Γιατί εκείνος που δέχεται να παίξει αυτό το επικίνδυνο παιχνίδι δουλείας και να εκλεγεί με τις προϋποθέσεις αυτές έχει εισέλθει ανεπιγνώστως στον δρόμο της τραγωδίας. Δείχνει ότι στερείται ενός υπαρξιακού νοήματος ζωής και νομίζει ότι με την διεκδίκηση τέτοιων θέσεων θα το αποκτήσει.

Πρόκειται για ένα υπαρξιακό κενό, που δεν πληρώνεται με σισύφειες τεχνικές και γι' αυτό κανένας ώριμος άνθρωπος δεν θα ήθελε να μπει σε τέτοιες αυτοταπεινωτικές και ευνουχιστικές διαδικασίες. Άλλωστε είναι γνωστόν ότι ο Ντοστογιέφσκι στα έργα του έχει περιγράψει την τραγωδία των ανθρώπων εκείνων που έγιναν αιχμάλωτοι μιας ιδέας, γιατί αν δεν την πραγματοποιήσουν είναι δυστυχείς και αν ακόμη την πραγματοποιήσουν θα διαπιστώσουν ότι δεν προέρχεται από εκεί η ευτυχία.

Και το ερώτημα είναι αδυσώπητο: αξίζει κανείς να καταλαμβάνει μια επίζηλη κατά το ανθρώπινο θέση, ενώ με τέτοιες διαδικασίες γίνεται έρμαιο διαφόρων ποικιλώντων συμφερόντων, τα οποία ούτως ή άλλως δεν μπορεί να ικανοποιήσει, αλλά κι αν μερικά από αυτά μπορέσει να ικανοποιήσει θα μεταβληθεί ο ίδιος σε μια τραγική συνειδησιακά ύπαρξη; Και τελικά, όπως πιστεύω, αυτοί οι ισχυροί "μηχανισμοί" που ανέλαβαν να επιβάλουν τον εκκλησιαστικό αυτόν ηγέτη, αυτοί οι ίδιοι θα λειτουργήσουν αρνητικά γι' αυτόν όταν εκείνος αθετήσει τις υποσχέσεις του.

Μέσα σε αυτήν την θανάσιμη σχέση αλληλοϋποχρεώσεων δημιουργούνται δύο καταστάσεις. Η πρώτη είναι η "οπαδοποίηση" αυτών που εργάστηκαν για την επιβολή του υποψηφίου, η οποία εκφράζε-

ται με αφοσιώσεις και εκδηλώνεται με χειροκροτήματα, με τατουάζ κ.λπ., και η δεύτερη, που είναι η άλλη όψη του ίδιου νοήματος, είναι το μίσος σε περίπτωση που δεν ικανοποιούνται οι επιθυμίες του οπαδού και αισθάνεται γι' αυτό προδομένος. Κυριαρχεί και εδώ, όπως και στον έρωτα και το ποδόσφαιρο, το φαινόμενο που χαρακτηρίζεται ως "πόνος του χωρισμού και επιθετικότητα της σχέσης". Πράγματι ο φανατισμός του οπαδού μετατρέπεται σε μίσος εχθρού και η τρελή αγάπη του εραστή μετατρέπεται σε άρρωστη ζήλια και σε θανατική οργή. Όλες αυτές οι καταστάσεις είναι "φυσικές" σε πολιτικά, κομματικά και ανθρώπινα επίπεδα, αλλά είναι τραγωδία όταν εισέρχονται και μέσα στον χώρο της Εκκλησίας και χρησιμοποιούνται στον τρόπο εκλογής των εκκλησιαστικών ηγετών. Και το χειρότερο είναι όταν αυτοί οι "μηχανισμοί" χρησιμοποιούνται από εθνικιστικά φρονήματα και εγκοσμιοκρατικούς σκοπούς.

Στην περίπτωση αυτή υπονομεύεται κάποια άλλη βασική αρχή της Ορθόδοξης Εκκλησίας, που είναι η αρχή της οικουμενικότητας, η οποία είναι αντίθετη με την αίρεση του εθνοφυλετισμού. Τι νόημα έχει η διδασκαλία της Εκκλησίας περί της οικουμενικότητας-καθολικότητας, ότι δηλαδή στην Εκκλησία υπερβαίνονται οι διακρίσεις μεταξύ φυλής, έθνους και χρώματος, όταν οι εκκλησιαστικοί ηγέτες εγκλωβίζονται μέσα σε τέτοιες πτωτικές διαδικασίες και η προσπάθεια για την εκλογή ενός κληρικού, και μάλιστα Πατριάρχου, βαπτίζεται "εθνική αποστολή"; Οι άλλοι υποψήφιοι είναι προδότες;

Είναι πτώση όταν εκκλησιαστικοί άνδρες αναμειγνύονται σε τέτοιες εγκοσμιοκρατικές ενέργειες. Αυτό που περιγράψαμε πιο πάνω δεν έχει καμμία σχέση με την Εκκλησία του Χριστού, με αυτό που έφερε με την ενανθρώπιση Του ο Χριστός στον

κόσμο, με την διδασκαλία και το έργο των Αποστόλων και των Πατέρων της Εκκλησίας. Πρόκειται για μετατροπή της Εκκλησίας σε κομματικό σχηματισμό, σε εθνική οργάνωση, σε ανθρωποκεντρικό σωματείο, με θρησκευτικές ίντριγκες και θανατηφόρους φανατισμούς, που συνιστά έκπτωση από την εκκλησιαστική ζωή. Βέβαια, εκείνο που απασχολεί τους ανθρώπους είναι το πώς γίνονται όλες αυτές οι

εκκλησιαστικές εκλογές, όταν διατεινόμεστε ότι γίνονται με το Άγιον Πνεύμα, ενώ χρησιμοποιούνται ανθρωποκεντρικοί ενδοκοσμικοί μηχανισμοί, όταν αντί της δύναμης του πνεύματος χρησιμοποιείται το πνεύμα της δυνάμεως. Ισχύει στο σημείο αυτό ο λόγος του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, ότι το Άγιον Πνεύμα «ου πάντας χειροτονεί, αλλά διά πάντων ενεργεί».

Τα σκοτεινά και θλιβερά αυτά γεγονότα συμβαίνουν σήμερα –παρά το άγρυπνο και όχι σπάνια κακόβουλο μάτι των ΜΜΕ– γι’ αυτό και αναρωτιέται κανείς πόσα περισσότερα και χειρότερα συνέβαιναν σε προηγούμενους αιώνες, τότε που οι κοσμικοί άρχοντες έλυναν και έδεναν, εξαγοράζοντας φιλόδοξες συνειδήσεις και επιβάλλοντας τη θέληση και τα συμφέροντα άλλοτε προσώπων και άλλοτε πολιτικών συγκυριών;

Πόσοι σοβαροί ιστορικοί δεν καταμαρτυρούν τις μηχανορραφίες και τα “κόλπα” θρησκευτικών και πολιτικών αρχόντων (όπως π.χ. της αυτοκράτειρας Ευδοξίας) προκειμένου να επιβάλλουν στην βυζαντινή καί όχι μόνο εκκλησία τους δικούς τους ανθρώπους και, δι’ αυτών, το δικό τους θέλημα, βαπτισμένο ως δήθεν “φώτιση του Αγίου Πνεύματος”.

Είναι αξιοθαύμαστο που ο κ. Ιερόθεος τολμά να πει την αλήθεια για όσα

συμβαίνουν σήμερα, χωρίς να φοβάται τις “κατάρες” των συναδέλφων του ιεραρχών για την εκλογή των οποίων πολλά θα μπορούσαν να έρθουν κάποτε στο φως, χωρίς να φοβάται μην τον κατηγορήσουν οι αντίπαλοί του για “προτεσταντισμό”, όπως π.χ. έκαναν πριν λίγο καιρό για τον Μητροπολίτη Ιωαννίνων και άλλους.

Εμείς πιστεύουμε πως το καλύτερο βήμα πριν την θεραπεία είναι η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ και η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ, όπως γράφει ο Ιάκωβος: **«Εξομολογείσθε εις αλλήλους τα παίσματά σας και εύχεσθε υπέρ αλλήλων, διά να ιατρευθήτε»** (Ιακ. 5/ε/16).

Η εκκλησιαστική ζωή δεν πρέπει να είναι “είδωλο” και “ταμπού”. Χωρίς αμφιβολία τα πράγματα θα ήταν πολύ διαφορετικά στη θρησκευτική ζωή αν όλοι **ΤΟΛΜΟΥΣΑΝ ΝΑ ΠΟΥΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ**. Μακάρι και άλλοι να βρουν το κουράγιο να το κάνουν! **✚**

Εάν υμείς μείνητε εν τω λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταί μου ἐστέ, καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς!
ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Μια δεύτερη ματιά

ΤΑ «ΟΧΙ» ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Γράψαμε στο τεύχος Σεπτ.-Οκτ. 2004 για το Σύνταγμα της Ευρώπης και σημειώσαμε τότε ότι το κείμενο που διαμορφώθηκε και έγινε αποδεκτό από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο έμελε να εγκριθεί από τις χώρες μέλη, «**είτε με δημοψηφίσματα – εκεί όπου οι πολίτες έχουν λόγο – είτε από τα κοινοβούλια, στις χώρες που βρίσκονται υπό κηδεμονία όπως π.χ. η Ελλάδα μας.**»

Έτσι ακριβώς και έγινε. Χώρες όπως η Ελλαδίτσα μας ψήφισαν τη Συνταγματική Συνθήκη ΧΩΡΙΣ ΚΑΝΕΙΣ ΣΧΕΔΟΝ ΝΑ ΞΕΡΕΙ ΤΙ ΠΕΡΙΧΕΙ – ψήφισαν οι Βουλευτές για

χάρη μας και “για το καλό μας...”

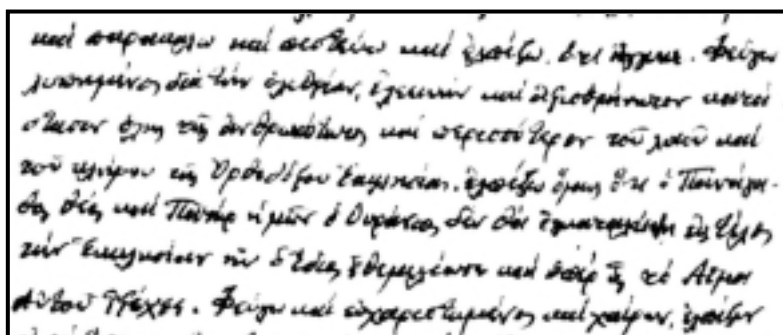
Αντίθετα χώρες όπου ο λαός δεν υπάρχει μόνο για να πληρώνει φόρους και για να ζητωκραυγάζει στις επιτυχίες των ποδοσφαιριστών και τραγουδιστριών, όπως η Γαλλία και η Ολλανδία, οι πολίτες ΨΗΦΙΣΑΝ **ΟΧΙ**, εκφράζοντας τη διαμαρτυρία τους για όσα ΚΑΚΑ έχει φέρει μέχρι στιγμής το νέο καθεστώς και στο πορτοφόλι τους και στον τρόπο ζωής τους.

ΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΕΝΝΗΣΑΝ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, όπως και να το κάνουμε, είναι οι Κουτόφραγγοι που τη χαίρονται...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Οι περισσότεροι αισθάνονται δύσκολα απέναντι στην εξομολόγηση, παρόλο που η Βίβλος δηλώνει ότι «**ο κρύπτων τας αμαρτίας αυτού δεν θέλει ευοδωθεί· ο δε εξομολογούμενος και παραιτών αυτὰς θέλει ελεηθῆ**» (Παρ. 28/κη/13). Για το λόγο αυτό δεν έχουν δίκαιο όσοι αντιμετωπίζουν ως δήθεν κακόπιστη κριτική τις εξομολογήσεις που επιλέγει και προβάλλει ο «Τ». Επιτέλους, δεν υπάρχει από μέρους μας οποιαδήποτε “προτίμηση” για κάποια ιδιαίτερη εκκλησία.

Τούτη τη φορά παρουσιάζουμε ένα κείμενο γραμμένο από τον π. Φιλόθεο

Ζερβάκο, τον οποίο πολλοί θαυμάζουν (γραμμένο στις 23-12-1970), που είναι μοναδικό για το ρεαλισμό και την ειλικρίνειά του. Αξίζει, λοιπόν, να προσεχθεί ιδιαίτερα.

«...Φεύγω λυπημένος διά την ολεθρίαν, ελεεινήν και αξιοθρήνητον κατάστασιν όλης της ανθρωπότητας και περισσότερο του λάου και του κλήρου της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Ελπίζω όμως ότι ο Πανάγαθος Θεός και Πατήρ ημών ο Ουράνιος δεν θα εγκαταλείψη εις τέλος την Εκκλησίαν, ην ο Ίδιος εθεμελίωσε και υπέρ ης το Αίμα Αυτού εξέχεε. ...»

[«Εκκλησιαστική Παρέμβαση» Μάιος 2005]

Αντίθετα με αυτόν, όμως, υπάρχουν άλλοι, οι οποίοι έταξαν εαυτούς στο να στηρίζουν και να λιβανίζουν μια πλαστή εικόνα περί “του ευσεβούς ημών έθνους”. Ποιος να ξέρει τι περιμένουν να κερδίσουν στηρίζοντας αυτό το ψέμα!..

ΚΑΘΕ ΘΑΥΜΑ ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΕΣ...

Μόνο μερικούς μήνες κράτησε το “θαύμα” της ανάγνωσης του Ευαγγελίου στη Δημοτική στους ναούς της αρχιεπισκοπής Αθηνών, επαληθεύοντας τη λαϊκή ρήση. Με νεότερη απόφασή του ο κ. Χριστόδουλος έκρινε ότι δεν επιτεύχθηκε ο στόχος για τον οποίο εισηγήθηκε την αλλαγή. Οι μεν νέοι συνήθως απουσιάζουν την ώρα της ανάγνωσης του Ευαγγελίου, οι δε μεγαλύτεροι σε ηλικία δεν έχουν ανάγκη ερμηνείας, είπε ο Αρχιεπίσκοπος, καθώς έχουν ακούσει επανειλημμένως τις περικοπές... και πρόσθεσε: «**Η αρχική πρωτοβουλία υπήρξε καρπός της ανάγκης διευκόλυνσης του εκκλησιάσματος. Η κατάργηση αυτής είναι προϊόν του σεβασμού, τον οποίο όλοι οφείλουμε προς τον λαό μας**». Αντί, λοιπόν, να προχωρήσουν σε απλοποίηση και της υπόλοιπης λειτουργίας, διάλεξαν να καταργήσουν την ανάγνωση του Ευαγγελίου και, επειδή, τάχα σέβονται τον λαό, προτιμούν να τον αφήσουν εσαεί στο σκοτάδι ή, όπως λέει ο λαός, «*Πονάει δόντι, κόβει κεφάλι*». Και όμως, κάποιοι αισιόδοξοι είχαν χαρεί πιστεύοντας ότι η ηγεσία της ελλαδικής εκκλησίας έκανε, τάχα, “βήμα” προς τα εμπρός.

Όταν πρωτάρχισε το μέτρο, ο κ. Νικ. Λεωνιδάκης σχολίαζε στην εφημερίδα των Χανίων «**Πυξίδα**» (17-10-2004):

Τα 103 έτη τα οποία [μας] χωρίζουν [από τα Ευαγγελικά] καταδεικνύουν τη

χρονική απόσταση η οποία χρειάζεται να διανυθεί ώστε ιδέες οι οποίες φαντάζουν ανατρεπτικές και ακραίες να υιοθετηθούν τελικά από την κατεστημένη τάξη πραγμάτων και να εφαρμοστούν χωρίς αντιδράσεις. (...) Οι απόπειρες για σταδιακή έστω καθιέρωση της δημοτικής γλώσσας εκλαμβάνονταν σαν εθνοπροδοτικές και ανατρεπτικές, χαρακτηριστικό είναι και το επίθετο “μαλλιαροί” το οποίο συνόδευε τους υποστηρικτές της δημοτικής. (...)

Το χρονικό διάστημα των 30 ετών που μεσολάβησε από τη συνταγματική ρύθμιση του 1974 έως και σήμερα αποδεικνύει ότι η κακώς εννοούμενη εμμονή στην παράδοση, η οποία εκλαμβάνεται ως σταθερότητα του εκάστοτε θεσμού, ξεπερνιέται αργά και δύσκολα, σχεδόν σύρεται από τις καταστάσεις, οι οποίες διαμορφώνονται παρά τη θέληση της. (...) Οποιαδήποτε θρησκεία για να διατηρήσει την επιρροή της χρειάζεται να επικοινωνεί με τους πιστούς της και τα μηνύματά της να γίνονται κατανοητά. Προσαρμοζόμενη, αργά είναι αλήθεια, στα γεγονότα, η Εκκλησία της Ελλάδος ρίχνει το τελευταίο οχυρό μιας ιδεολογίας η οποία πρέσβευε ότι τα υψηλά νοήματα πρέπει να εκφράζονται με γλώσσα δυσνόητη στους πολλούς, ώστε να εξασφαλίζει το απαραίτητο κύρος. (...)

Πλην και ο κ. Λεωνιδάκης ατύχησε. Δυστυχώς ο λαός μας είναι τυφλωμένος από τις ρυπαρές εκπομπές της τηλεόρα-

σης, η δε Εκκλησία δεν ενδιαφέρεται να τον αφυπνίσει με τη διάδοση του λόγου του Θεού.

Δυστυχώς το έργο ξαναπαίχθηκε πριν κάποια χρόνια, όταν η ανάγνωση των ευαγγελικών και αποστολι-

κών περικοπών στη δημοτική (μαζί πάντα με το αρχαίο κείμενο), είχε εφαρμοστεί στη Νέα Σμύρνη από τον πρωτοπρεσβύτερο Ευάγγελο Σκορδά. Όταν όμως ανέλαβε μητροπολίτης ο Αγαθάγγελος, τα πάντα πισωγύρισαν στην προταίρα κατάσταση –όχι μόνο– μα και ο παπα-Σκορδάς υπέστη απεινή διωγμό.

«ΑΙΜΑ ΑΘΩΩΝ ΣΕ ΧΩΡΑ ΕΝΟΧΩΝ»

Με την παραπάνω ευφυή φράση χαρακτήρισε η Εφημερίδα «**Ελευθεροτυπία**» την πολύνεκρη επίθεση που έγινε στο κέντρο του Λονδίνου (7-7-2005).

Χρόνια τώρα σημειώνουμε την άποψή μας για το ποιοι ευ-

θύνονται για τη βία καθώς και τις συνέπειες που μπορεί να αναμένει κανείς από την αλαζονική πολιτική της δήθεν “χριστιανικής” Δύσης σε βάρος των Μουσουλμάνων.

Οι χριστιανοί δε θα έπρεπε να γίνουν θύματα της οικονομικής και ρατσιστικής πολιτικής που εκπορεύεται από τις ΗΠΑ και τους συμμάχους των –και δυστυχώς υπηρετείται από το

ξεπουλημένο σε πολιτικά και άλλα συμφέροντα θρησκευτικό κατεστημένο– που στο όνομα της δήθεν αντιτρομοκρατίας και υπεράσπισης των αγαθών που “δικαιούνται να απολαμβάνουν” οι κάτοικοι της πλούσιας Δύσης σε βάρος άλλων λαών, έχει αιματοκυλίσει τον κόσμο το δεύτερο μισό του 20ού αιώνα και τα πρώτα χρόνια του 21ου.

Σε έναν κόσμο που λατρεύει ως θεό τον Μαμμωνά και τον Σατανά, δε μπορούμε να περιμένουμε τίποτε καλύτερο. «**Ειρήνη δεν είναι εις τους ασεβείς, λέγει Κύριος**» (Ησ. 48/μη/22) και κανείς δε μπορεί να ανατρέψει το λόγο του Θεού. Μόνο ο Χριστός θα φέρει την ΕΙΡΗΝΗ στον κόσμο, αφού προηγούμενα διδάξει στους λαούς της γης την ΑΓΑΠΗ.

Όσα συμβαίνουν στο ενδιαμέσο διάστημα, είναι τα μόνα που μπορούν να παραχθούν από την ανθρώπινη σάρκα, ακόμη και όταν αυτή βαφτίζεται “χριστιανική”. «**Φανερά είναι τα έργα της σαρκός, τα οποία είναι μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρεία, φαρμακεία, έχθραι, έριδες, ζηλοτυπία, θυμοί, μάχαι, διχο-**

στασίοι, αιρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κώμοι, και τα όμοια τούτων» (Γαλ. 5/ε/21).

Οι πνευματικοί δάσκαλοι των κ.κ. Μπους και Μπλερ ασφαλώς τα γνωρίζουν αυτά, δυστυχώς όμως τα έχουν γράψει –μαζί με τους φτωχούς συνανθρώπους τους– στα παλαιότερα των υποδημάτων τους, γι’ αυτό και τώρα θρηνούν τα μεθεόρτια.

Εξωσωματική γονιμοποίηση;

Πώς και γιατί;

Η ανάγκη των γυναικών να τεκνοποιήσουν είναι έμφυτη, δοσμένη από τον ίδιο τον Θεό. Όσο και αν αυτό ακούγεται παλιομοδίτικο, στο σχέδιο της δημιουργίας της Εύας, δεν ήταν μόνο η κάλυψη της συντροφικότητας που είχε ανάγκη ο Αδάμ, αλλά και ο σκοπός της τεκνογονίας· για τούτο και **«εκάλεσεν Αδάμ το όνομα της γυναικός αυτού Ζωή (chavvah), ότι αυτή μήτηρ πάντων των ζώντων»** (Γεν. 3/γ/20 Ο΄). Κάποιοι όμως άστοχα μεταγλώττισαν το Chavvah (=Ζωή) στο ανούσιο Εύα.

Είναι για τούτο, ίσως, που η ποινή της προγιαγιάς μας –που πέρασε και σε όλες εμάς– ήταν σχετική με την κύρια αποστολή της: **«Θέλω υπερπληθύνει τας λύπας σου και τους πόνους της κυοφορίας σου· με λύπας θέλεις γεννά τέκνα»**, ενώ εκείνη του Αδάμ ήταν: **«εν τω ιδρώτι του προσώπου σου θέλεις τρώγει τον άρτον σου»** (Γέν. 3/γ/16-19).

Τη φυσιολογική αυτή λαχτάρα των γυναικών ν’ αποκτήσουν παιδιά, τη βλέπουμε ιδιαίτερα όταν την εκφράζουν σε πολλές σελίδες της Βίβλου γυναίκες αποστεριμένες από τη δυνατότητα γέννησης (στείρες). Κανείς, λοιπόν, δε μπορεί

να κακίσει τη γυναίκα που θέλει να φέρει στον κόσμο και να μεγαλώσει παιδιά.

Στο χώρο αυτό είναι πολύτιμες οι επιστήμες της βιολογίας και ιατρικής, που αντιμετωπίζοντας πολλά προβλήματα υγείας, υπηρετούν όχι μόνο τη ζωή και ευημερία μας αλλά βοηθούν και στον τομέα της αναπαραγωγής. Έτσι όλο και περισσότερο χρησιμοποιείται σήμερα η υποβοηθούμενη γονιμοποίηση, που ικανώσει πολλά άτεκνα ζευγάρια να αποκτήσουν παιδί.

Παράλληλα όμως γεννιούνται όχι λίγα ηθικά προβλήματα, επειδή πολλοί γιατροί, ιδιαίτερα μάλιστα όταν δεν διακρίνονται από ευσέβεια και μοναδικό τους κίνητρο είναι το οικονομικό κέρδος, αποφεύγουν να ενημερώσουν τις υποψήφιες μητέρες για τις πραγματικές προϋποθέσεις, απαιτήσεις και ηθικές διαστάσεις της εξωσωματικής γονιμοποίησης, με αποτέλεσμα –εν αγνοία τους– να συνεργούν σε πράξεις που σε αντίθετη περίπτωση δε θα ήθελαν να συμπράξουν.

Θέλαμε για τούτο να παρουσιάσουμε κάποιες σκέψεις γύρω από το ενδιαφέρον και σοβαρό αυτό ζήτημα, όμως

χρειαζόμασταν περισσότερα στοιχεία ώστε οι θέσεις μας να είναι τεκμηριωμένες και ασφαλείς.

Πριν λίγο καιρό, όμως, διαβάσαμε ένα ενδιαφέρον κείμενο του γνωστού Ψυχιάτρου και συγγραφέα Δρ. Ανανία Καβάκα που, απαντώντας σε σχετική ερώτηση αναγνώστριάς του περιοδικού «Η Φωνή του Ευαγγελίου» (4/05, σελ. 44) καλύπτει αρκετά ερωτήματα. Το αναδημοσιεύουμε, λοιπόν, με τη βεβαιότητα ότι και οι αναγνώστριες [και αναγνώστες] του «Τ» μπορούν να επωφεληθούν από αυτό.

Ερώτηση :

Κύριε Καβάκα, γράφετε ότι είναι επιτρεπτό για ένα ζευγάρι χριστιανών ν' αποκτήσουν παιδί με εξωσωματική γονιμοποίηση, αρκεί να χρησιμοποιηθεί σπέρμα από το σύζυγο και όχι από κάποιον άλλο δωρητή. Όπως ξέρετε, κατά την εξωσωματική γονιμοποίηση γίνεται προσπάθεια να παράγει το γυναικείο σώμα πολλά ωάρια, τα οποία γονιμοποιούνται και στη συνέχεια μερικά μόνο απ' αυτά τοποθετούνται στη μήτρα της γυναίκας, ενώ τα υπόλοιπα πετιούνται.

Το ερώτημα μου είναι: Δεν είναι αυτά τα γονιμοποιημένα ωάρια μια μορφή ζωής που κάτω από κατάλληλες συνθήκες θα γίνονταν άνθρωποι; Είναι ηθικά σωστό να τα καταστρέφουμε ή καλύτερα ν' ανεχόμαστε την καταστροφή τους προκειμένου ν' αποκτήσουμε ένα παιδί;

Απάντηση :

Κάθε γονιμοποιημένο ωάριο αποτελεί δυνητικά έναν άνθρωπο και θα διαμορφωθεί σ' έναν ολοκληρωμένο άν-

θρωπο όπως είμαστε όλοι εμείς, αν τοποθετηθεί μέσα στη μήτρα μιας γυναίκας και γι' αυτό δεν έχουμε το δικαίωμα να το καταστρέψουμε.

Γι' αυτό το λόγο, θα σας συνιστούσα, αν θέλετε ν' αποκτήσετε παιδί με εξωσωματική γονιμοποίηση, ν' απαιτήσετε ως όρο από το μαιευτήρα σας να γονιμοποιήσει μόνο δύο ωάρια σας, τα οποία θα τοποθετήσει στη συνέχεια στη μήτρα σας. Έτσι, θα έχετε τη δυνατότητα ν' αποκτήσετε το πολύ δίδυμα παιδιά. Είναι καλύτερο να ριψοκινδυνέψετε μια αποτυχία της προσπάθειας με όλες τις οικονομικές ή ψυχολογικές επιπτώσεις που μπορεί να έχει αυτή σε σας, παρά ν' ανεχτείτε να γίνει κάτι που σαν χριστιανοί δεν το θεωρούμε σωστό.

Ο Θεός έδωσε μεγάλες δυνατότητες στον άνθρωπο αλλά και την ηθική ευθύνη, πώς θα τις διαχειρίζεται. Στο σημείο αυτό η χριστιανή γυναίκα –και ο σύζυγός της, εννοείται– πρέπει να εξετάζει όλα τα στοιχεία και να προχωρεί μόνο σε αποφάσεις και ενέργειες που δεν παραβιάζουν τους νόμους του Θεού. **❧**

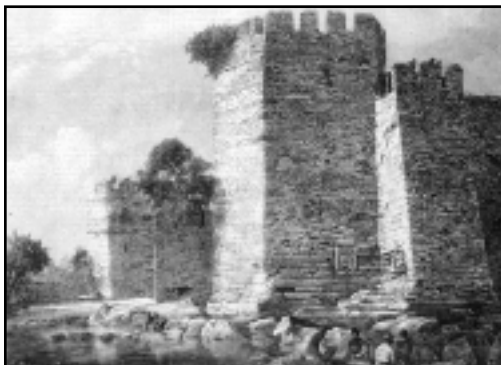
Ευριπίδης

– Υπεύθυνοι και ωφελημένοι

Ôçí ßàà àðí ÷ ß í àßíàðáé òòí ÀðæÙ-
 íðéí, èàßùò òòçí Èùí/ðí èç, Ýí áò èàèùò-
 ðí ò àí òýèí ò ðùèàí í ò. Ðñùò÷çì á èáé
 ì àßáí í èÝì á àßí áé ç áðáíÝí ùòç òùí àè-
 èèçòèßí, ì àòÙ òí ò÷ßòí á í ñèí àùí ùí -
 Ñùí áéí èáéí èèèßí, òí í ðí ßí í òóéáðòèèÙ
 ðñí Ýèððá áðù òç èááí Ù÷ç áéá òí í Ýèää-
 ÷í òçò áðán÷ßàò òí ò èèèòñèí ý (ðàñß-
 ðí ò òá òçí àñéí Ù áðòèèÙ ÁáéèÙí éà). Í è
 óòáèñí òùí áí áò ðéàòñÝò, áí ùòèèí ß èáé
 áí éáí ùòèèí ß, ðñí áÙèèí òí áððéáí áò èà-
 í èí áéèÝò éáé ðí èèèèèÝò áðèèí èí áßàò, òòçí
 í òóßá ùí ùò ì í í ááéèù æçòí ýì áí í Þðáí ç

ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2005- 25

Ερείπια των τειχών της Κωνσταντινούπολης

ἡὺ οἱ ὁ δαδὸῆαῆ-ἔει γ' ἐῆυῖτ' ὁ. Οἱ "Ἰε-
 ῖτ'" ὅςδ' αἰάαῖ ἡὺδ Ὑῆ-ῥά ἰ ἂ οἱ ὁδ Ὀῆα-
 δαῖ γ' ὅει ὁδ, ἰ ἔ ἰ δ' ἰ β' ἰ ἔ Ὑόαἰῃαί ὁοῖ
 οἱ ὁεὸῦτ' ἰ β'ῃα ὁεῖ ὁῆῦ, ἰ αῖ ἰ ἂ οἱ ἂβ-
 ὅς ἰ ἂ ἰ ἂ ἂει ἡῖαῖ οἱ ἰ Ὑῖῇῦδῦ οἱ ὁδ.
 ὅοῖ αἰ ἂεῖ ῥῡ-ῃῃα δαδὸῆῦῆ-ῥῶ ἰ ἂεῖα-
 ἔουδ οὐῖ Ὀῆαδῃ γ' ὅει, Ὀοῖ ἂβῖ.[1]

¼οῖ δ'εῖαῖαί ἰ ἔ ὁεῖ αἰ ἰ βῶ οὐῖ
 Ἀεῖβῖ ἔεῖ ῥῃῃῖ, οὐοῖ ἰ ἂαῦῃῖ ἂ εἰ
 οἱ δαδὸῦ ἔει οὐοῖ δ'οῖ Ὑῶῆῖα Ὑεῖαί
 ἰ ἔ ἰ ἔυῖ αἰ ἰ β ὁδ ἂεῖαῖῖαδ ἂεῖ ὅς ἰ ἂβ-
 ὁῆαῖβ ὁῖ ὁ. Ἀῆῦῶῖ ἰ Sir Paul Rycaut,
 (1628-1700): «Παλαιότερα ἡ Εκκλησία
 δεν πλήρωνε στον μεγάλο Αυθέντη πε-
 ρισσότερα ἀπὸ δέκα χιλιάδες τάληρα
 γιὰ κάθε ἀλλαγὴ πατριάρχη, ἀλλὰ το
 πλήθος των εραστῶν του αξιώματος ὑ-
 ψωσε τὴν τιμὴ σε εἴκοσι πέντε χιλιάδες
 τάληρα». Οἱ 1671, ἰ Ὑῶ ὁ ὁ Ὑῖαί ἔει οἱ ἰ
 βῃῖ ἰ ἡῖῖτ', Ὑ-ἔ ἔεῖαῖῖ ἔ αῖδῦ Ὀῖῖα δα-
 δὸῆῦῆ-ἂδ, δαῖῃῖ ὁ, Ἀῖ ἰ γ'ῃῖ ὁ Ἐῶῃῖ-
 ἰ ἔαῖγῶ, δαῖῃῖῖ ὁ, ἰ ἂεῖαῖ ὁ ἔει Ἀῖ ἰ γ'-
 ὅῖ ὁ ἰ Ἐῶῃῖῖῖ, αἰ ἂαῖῖῖαῖ οἱ δα-
 δὸῆῖῖ-ἔεῖ αἰ βῖ ἂ ἔει αἰ Ὑῃῃῖ ἰ Ὑῖαῖ
 ἰ ἂδῦ οἱ ἰ Ὑῃῖ ἰ ὁοῖ ἔῃῖῖ, αἰ ἂεῖ αἰ ἂῦ-
 ἰ ἰ ἰ ὁ ὅς ἰ δ' ἔεῖῖ ἔει δ' ἂδῖ ἂεῖῖ ῥῃῖ-
 ὁῖα οὐῖ ἰ ἡῖῖῖῖῖῖ ἔῖβῖ ἔῖβῖ δ' ὁ ῃῖ γ'ῖ
 ὁῃῖ ἰ ἔυῖ αἰ ἔῖβ ἂοῖ ἔῖῖῖ ἡῖῖ (J.
 Aymon). Οἱ 1700, ἰ J. Pitton de
 Tournefort (1656-1708) Ὑῖῖῖῖ ὕῃ «**Το**

**αξίωμα αυτό πουλιέται σήμερα γιὰ ε-
 ξήντα χιλιάδες τάληρα**». [2]

Οἱ 1798, ὁ-ἂαῖ ἰ ἔῖ ἂεῖῖῖῖ ἰ ἂδῦ
 ὅς ἰ Ὑῃῖῖ ὅςδ' ἂεῖῖῖῖ ἂδῖ Ὑῖῖῖῖῖ,
 ἔοῖῖ ὁῖῖῖῖ ἂδῖ οἱ δαδὸῆῖῖ-ἂβῖ ἔῖῖῖ-
 οἱ ἔγῖ ἡῖ δ' ἰ αἰ ὅῖῖ ἂεῖῖῖ ὁ οἱ ὁ δα-
 δὸῆῖῖ-ῥ **Ἀνθιμου** ἰ ἂ ὁῖῖ «δαδὸῆῖῖ ἂε-
 ἂῖῖῖῖῖ ἂεῖ οἱ ὁδ ὁῖῖῖ γ'ῖ ἔει ἂεῖῖ-
 ἔοῖ γ'ῖ ἰ ἡῖῖ αῖῖῖ ὁδ ἰ ἡῖῖῖῖῖ γ'ῖ», ὁῃῖ
 ἰ δ' ἰ βῖ δαῖῖῖ-ἰ ἰ ὁῖ ἰ ἔ δαδὸῆῖῖ-ἔῖῖ ὁ-
 δῖ ἂἂῖ ἂῖ ὁδῖ Ὀῖῖῖῖ ὁοῖ ὁδ ὁδῖ αἰ ὁῖῖ-
 ἰ Ὑῖῖ ὁδ Ὑῖῖῖῖ: «**Ἀδελφοί...** κλείσατε
 ταυτὶα σας καὶ μὴ δώσετε καμμίαν α-
 κρόασιν εἰς ταύτας νεοφανεῖς ἐλπίδας
 τῆς ἐλευθερίας ... που εἶναι ἐναντίαι εἰς
 τα ρητὰ τῆς θείας γραφῆς καὶ των ἀγίων
 ἀποστόλων, οἱ μὲν μας προστάζουν νὰ ὑ-
 ποτασσόμεθα εἰς τὰς ὑπερεχούσας ἀρ-
 χάς, ὅχι μόνον εἰς τὰς ἐπιεικείς ἀλλὰ καὶ
 τὰς σκολιάς, διὰ νὰ ἔχωμεν θλίψιν εἰς
 αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ νὰ παραστήσωμεν
 καθαρὰς τῷ Χριστῷ τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν
 ... Παντοῦ τὸ φαντασιώδες αὐτὸ τῆς ἐ-
 λευθερίας σύστημα τοῦ πονηροῦ ἐπρο-
 ξένησε πτωχείαν, φόνους, ζημίας, ἀρ-
 παγὰς, ἀσέβειαν τελείαν καὶ ἀνωφελὴ
 μεταμέλειαν ... Φυλάξατε στερεάν τὴν
 πατροπαράδοτόν σας πίστιν καὶ, ὡς ο-
 παδοὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀπαρασάλευτον τὴν
 ὑποταγὴν εἰς τὴν πολιτικὴν διοίκησιν» –
 αἰ ἰ ἰ ἂβ Ὀῖῖῖῖ ὅς ἰ ἰ ἔυῖ αἰ ἔῖβ ἂῖ βῃῃῖ,
 ἰ ἂ ὁῖῖ-ἰ ὅς ἰ ἰ ἂῖῖῖ ῥῖ Ὑῖῖῖῖ ὅςδ' ὁοῖ-
 ἰ ἂ-ῖῖῖ αἰ ῖῖῖῖ ὁ ἔῖῖῖ ὁ ἔει Ὀῖ Ὑῖῖῖ.

Ἀεῖῖ ἔει ἂεῖῖῖ οἱ ὁ ἔγῖῖ ὁ οὐῖ αἰ ῖ-
 ὁῖῖῖ ἔῖῖῖ Ὑῖῖῖ ἂδὸῖῖῖ γ'ῖ ὁ ὁ ἔει
 ἡῖ γ'ῖ ἰ ἔυῖ αἰ ἔῖβ ὁ ἔῖῖῖ ἰ ἂῖῖῖῖῖ-
 ἔῖ ὁ ἰ ἂγῖ ἂ. ἰ **Ἀναστάσιος Γόρδιος**
 (1654-1729), ἔῖῖῖ ὁ ὅς ἰ ἡῖῖῖ ἰ ῥῖ ἂε-
 ἔῖῖῖῖ, ὁῖῖῖῖ ὁῖ ὁῖ ὁῖ αἰ ἂῖῖ Ὑῖῖ ὁ
 ὅς ἰ ὁῖῖῖ ἂῖ ἰ βῖ οἱ ὁ δαῖῖῖῖῖῖ ὁ,
 ὁῖ ὁῖῖ οἱ ὁ 17ῖ ὁ ἂῖῖῖ, ἰ ἂ ὅς ἰ ἔῖῖ-
 ἰ αἰ ἔῖβ ἂοῖ ἔῖῖῖ ἡῖῖ ὁοῖ ἂδῖῖῖ ὅςδ'
 ἂγῖ αἰ ῖῖ ὅςδ', Ὑῖῖῖῖ ἂεῖ οἱ ὁδ Ὑῖῖῖῖ

A black and white illustration depicting a scene from Russian history. In the center, a man with a long white beard, wearing a dark, patterned robe and a tall, black, cylindrical hat (ushanka), sits atop a dark horse. He is gesturing with his right hand towards the right. To his left, two attendants in similar dark robes and hats stand close to the horse. To the right of the horse, two soldiers in long, dark, patterned robes and tall, black, cylindrical hats stand at attention, holding long, thin poles or staffs. The background is a simple, light-colored landscape with a few small, dark patches of ground. The entire scene is framed by a thin black border.

Ἰ ἁἶ **Κοσμάς ο Αιτω-
λός** (1719-1779) ὁἰᾶῖᾶᾶᾶᾶ-
ἰ ὕἱ ἰ ὁ ὁδς ἐῆς ὁεῖ ἐς ὅβᾶ ἁ-
ῖῇᾶῇᾶᾶ ὁεῶ ὁῖῇῇῇ ὁῇᾶᾶ
ἁῶῇᾶῇᾶ: «Και διατί δεν ἡ-
φερεν ο Θεός ἄλλον βασι-
λέα, που ἦταν τόσα ρηγά-
τα (=δυτικά κράτη) ἐδῶ
κοντά να τους το δῶση, μό-
νον ἡφερε τον Τούρκον, μέσαθεν ἀπὸ
την Κόκκινην Μηλιάν και του το ἐχάρισε;
Ἦξερεν ο Θεός, πως τα ἄλλα ρηγάτα
μάς βλάπτουν εἰς την πίστιν, και (=ἐνῶ)
ο Τούρκος δεν μας βλάπτει. ... Καί διὰ να
μη κολασθούμεν, το ἔδωσε του Τούρ-
κου, και τον ἔχει ο Θεός τον Τούρκον
ὡσάν σκύλον να μας φυλάῃ...»^[3]

[illegible]

Λέει αλήθειες το παραπάνω κείμενο, που κυρίως βασίζεται σε εργασία του καθηγητή του ΤΕΙ Αθήνας κ. Στ. Φραγκόπουλου^[4]. Ας μείνουν για τα μικρά παιδάκια τα παραμύθια για την “κερκόπορτα” και τον “μαρμαρωμένο βασιλιά”^[5]. Τα πρόσφατα γεγονότα στις πολιτικό-εκκλησιο-κρατικο-διεθνείς υποθέσεις επιβεβαιώνουν περίτρανα πως ελάχιστα μόνο έχουν αλλάξει στο διάστημα που πέρασε...

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] ÊáoÜ öi í Ðáðáñcäüðï öëï, áææßi ÊÄ, Áèí á 1971, ó.16.

[2] Ὁ ἀσὶς Ἰῆδοιτ' οἱ δ' ὁδοί· ἀδελφὰν ἀπαιτᾷ «**Ταυτότητα**», ἡ Ἀν-εαδὲλοει δὴ ἐο. κ'ησοῦσαι οὐκ εἰσι τὴν εἰσαλὺσε: «**Στο μεσάϊωνα ο ανώτερος κλήρος, όσον αφορά στη διοίκηση, μολύνθηκε από το μικρόβιο των κοσμικών αρχόντων και από κει και πέρα άρχισαν τα προβλήματα των διαγκωνισμών για τα “πρωτοτόκια”».**
http://www.ecclesia.gr/greek/archbishop/europe/efimerida_taftotita.html

[3] http://www.geocities.com/agiosdimitrios_gr/metallinos.htm ὁ ἱεὶς αἰθούσα ἀπὸ τοῦ οἴου τοῦ Ἁγίου Διμήτριου τοῦ ὀνόματι τῆς πόλεως τῆς Ἀθήνης.

[4] www.sfr.ee.teiath.gr/historia/historia/parart054.htm

[5] http://ta-nea.dolnet.gr/print_article.php?e=A&f=17645&m=P32&aa=1

[*] Ōōpñî áí âÝááéá éáé âî áéñÝóáèò áéëÛ ðúóàò:

«ΛΛΑΣ «ΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (;)»

« ΚΑΙ ΘΕΟΠΡΟΒΛΗΤΟΥ... »

Η φήμη των ιεραρχών (επισκόπων, αρχιεπισκόπων, μητροπολιτών και patriarchών) αρχίζει με το όνομα του καθενός και συνεχίζει με το χαρακτηρισμό του «...**θεοπροβλήτου**».

Θεοπρόβλητος, όμως, σημαίνει αυτός που προβλήθηκε (εκλέχθηκε, προτάθηκε, προωθήθηκε) από τον Θεό. Υπάρχει κανένας σοβαρός και ειλικρινής άνθρωπος που θα μπορούσε ή θα τολμούσε να ισχυριστεί πως κάτι τέτοιο συμβαίνει με τους επαγγελματίες κληρικούς της σήμερα, που διαγκωνίζονται να καταλάβουν τις ύπατες θέσεις στο θρησκευτικό κατεστημένο;

Τα γεγονότα που ταλάνισαν το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων το τελευταίο διάστημα, και όπως φαίνεται θα συνεχίσουν για καιρό ακόμη, μαρτυρούν καλύτερα από κάθε τι άλλο, ότι **ο μόνος ΑΠΩΝ σε**

όλες αυτές τις διαδικασίες είναι ο Θεός, τον οποίο ελάχιστα ή καθόλου υπολογίζουν οι διάφοροι δελφίνοι και οι οπαδοί τους. Διαφορετικά ποια η ανάγκη για τους διάφορους «**Βαβύληδες**» και τους ομοίους τους; Και ποια η συμμετοχή του Υπουργείου των Εξωτερικών;

Αλλά και στην Ελλαδική Εκκλησία παρατηρήθηκε το ίδιο με την επιρροή της «**Χρυσοπηγής**», η οποία «πήγασε» πολλούς από τους νεότερους μητροπολίτες, πνευματικά παιδιά του «αγίου» Πειραιώς και πνευματικούς αυταδέλφους του Αρχιεπισκόπου, άλλοτε της «**Ζωής**». Όπως τα ίδια, ατυχώς, συμβαίνουν σε κάθε δόγμα, όπου οι θρησκευτικοί ηγέτες, συνήθως υπηρετούν την οικογένεια και τους ημετέρους.

« ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑΚΙΣ... »

Μα και σε άλλους καιρούς τα ίδια συνέβαιναν. Από την ιστορία επικαλούμαστε το εξώφθαλμο παράδειγμα της εκλογής δύο Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως, όπως το παραθέτει ο Συναξαριστής της Ι. Μ. Μυτηλήνης αλλά και ο ιστορικός Κωνστ. Παπαρηγόπουλος.

«Μετά το θάνατο του Πατριάρχη Στε-

φάνου του Β', διάδοχός του εκλέχθηκε τον Δεκέμβριο του 928 ο μοναχός Τρύφων. Ο Τρύφωνας μόναζε σε κάποια μονή της Μικρής Ασίας και διακρινόταν για την ευλάβεια και την αγιότητά του. Η Εκκλησία τον προτίμησε, γιατί είχε μεγάλα ηθικά πλεονεκτήματα. Αλλ' ο αυτοκράτορας Ρωμανός ο Λεκαπηνός, τάχθη-

κε και αυτός υπέρ της εκλογής του, με κάποια σκοπιμότητα όμως. Σκεφτόταν δηλ. ότι θα του ήταν εύκολο μετά από κάποιο χρόνο, να πείσει τον Τρύφωνα σε παραίτηση, για να αναδείξει άντ' αυτού Πατριάρχη το γιο του Θεοφύλακτο. Γι' αυτό και βοήθησε τον Τρύφωνα στο έργο του για την Εκκλησία, με πολλές ελεημοσύνες και δωρεές σε μοναστήρια και πτωχοκομεία. Ανυπόμονος όμως καθώς ήταν ο Ρωμανός, το 931 που ο γιος του ήταν μόλις 15 ετών, είπε στον Πατριάρχη να παραιτηθεί, για ν' αναλάβει το θρόνο ο γιος του. Ο Τρύφωνας φυσικά δεν συμφώνησε, διότι το βασιλοπαίδι ήταν ανήλικο και θα δημιουργούσε φοβερό σκάνδαλο και κηλίδα στην Εκκλησία. Τότε ο Ρωμανός έβαλε τον τότε μητροπολίτη Καισαρείας Θεοφάνη, που ο λαός για την αναισχυντία του τον φώναζε "χοϊρινό", και με δόλιο τρόπο απέσπασε την υπογραφή του ανυποψίαστου Τρύφωνα σε λευκό χαρτί. Από πάνω συνέτα-

ξαν την παραίτησή του, και έτσι κατόρθωσαν να τον διώξουν και να βάλουν στη θέση του τον 16ετή Θεοφύλακτο, που άφησε επαίσχυντη μνήμη με τη σκανδαλώδη διαγωγή του.»

Θεοπρόβλητος, λοιπόν και ο Τρύφωνας [με κάποια σκοπιμότητα όμως], θεοπρόβλητος και ο Θεοφύλακτος [ήταν γιος του "ευλαβεστάτου και θεοσεβούς" αυτοκράτορα], θεοπρόβλητος και ο Θεοφάνης [για την αναισχυντία του τον έλεγαν "χοϊρο"... (Οι εκλεκτοί αυτοί "κύριοι" είναι καταγεγραμμένοι στους πατριαρχικούς καταλόγους της βασιλεύουσας: «Τρύφων - 928-931, Θεοφύλακτος - 931-956»[*]). Θεοπρόβλητος και ο Ειρηναίος και ο Αττικής Παντελεήμων...

[*] <http://www.ec-patr.gr/gr/list/list2.htm>

Αλλά όχι, αυτοί δεν είναι θεοπρόβλητοι, αγαπητοί αναγνώστες, ΘΕΟΜΠΑΙΧΤΕΣ ΕΙΝΑΙ! 🙄

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΥΣ

Η Καθολική Επισκοπή Σύρου λειτουργεί ομάδα Προετοιμασίας Μελλονύμφων. Η ενέργεια είναι άκρως ενδιαφέρουσα, επειδή τις περισσότερες φορές οι εκκλησίες ασχολούνται με τα ζευγάρια ΑΦΟΥ ΞΕΣΠΑΣΕΙ ΚΡΙΣΗ και τα πράγματα είναι πια πολύ πιο δύσκολα.

Αφού όλοι γνωρίζουν ότι το ιατρείειν είναι δυσκολότερο από το ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙΝ, γιατί να μη δίνεται βοήθεια στους νέους πριν πέσουν στο νερό;

Είθε η αξιέπαινη αυτή πρωτοβουλία να βρει μιμητές και σε άλλες εκκλησίες. 🙏

ΜΕ ΤΙΣ ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

Το περιοδικό μας δεν θεωρεί εαυτό αρμόδιο για να κρίνει θέματα "τέχνης". Ίσως θα ήταν καλύτερο να πουν τη γνώμη τους κάποιοι «Χριστιανοί Καλλιτέχνες», όμως αυτοί τώρα τελευταία ταλανίζονται από άλλης μορφής σκάνδαλα...

Κρίνουμε ωστόσο πρόπον να σημειώσουμε ότι την τραγουδίστρια που εκπροσώπησε τη χώρα μας στη Eurovision, η οποία, σημειωτέον, τον είχε επισκεφθεί στο Φανάρι ζητώντας την ευλογία του πριν

από τον διαγωνισμό, τη συνεχάρη ο Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος. «Της είχα πει τότε ότι η ημέρα του διαγωνισμού είναι και η ημέρα της ονομαστικής της εορτής, την συγχαίρω», είπε ο Οικουμενικός.

Όμως ο Πατριάρχης δεν είναι ιδιώτης που μπορεί να λέει και να κάνει ότι θέλει. Θέλει να είναι ο πνευματικός ηγέτης των εκατομμυρίων Ορθοδόξων χριστιανών και γι' αυτό θα έπρεπε τουλάχιστον να

φροντίζει να ενημερωθεί για το περιεχόμενο του τραγουδιού που “ευλόγησε”. Και αν την περασμένη χρονιά το τραγούδι του Ρουβά είχε χαρακτηριστεί πορνογραφικό άσμα, τι θα έπρεπε να πούμε για το εφετινό **ρυπαροτράγουδο**, αυτό δηλαδή που **ΕΥΛΟΓΗΣΕ Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ**;

Ιδού μερικές μόνο φράσεις του, για να καταλάβουν οι Έλληνες για ποιο πράγμα γιόρτασαν και επίσης ποια είναι τα αντανakλαστικά του ύπατου θρησκευτικού τους ηγέτη:

**Είσαι Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΜΟΥ, / στα ΚΡΥΦΑ / Είσαι
το ΙΕΡΟ ΜΟΥ ΠΑΘΟΣ ... ΠΗΓΑΙΝΕ ΜΕ ΣΤΟΝ ΟΥ-
ΡΑΝΟ ... Εσύ Ο ΜΟΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ... Είσαι**

**... το πάθος μου, η ανακούφισή μου,
Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ ΜΟΥ ... Στην άδεια μου ζωή
θα είσαι Ο ΜΟΝΟΣ ΛΟΓΟΣ (ύπαρξής μου).**

// You're my sacred passion and I have
no other ... Take me up to heaven ... You're
my ... only treasure I'll ever have ... You're
my passion, my relief, my crucifixion ... In
my empty life you'll be the only reason //

Ο Πατριάρχης ας φυλάξει τις ευλογίες του για πιο σοβαρά ζητήματα, και όχι για τέτοια πορνικά άσματα και κρυφούς εραστές. **Διαφορετικά και το ρόλο του και το θρόνο του και την εκκλησία του ευτελίζει.**

Πηγές: www.pigizois.gr/sinaxaristis/04/19_04.htm, Εφημερίδες: «Ενοριακές Καμπάνες», «Καθολική», «Ημερησία». «Ελευθεροτυπία», «Ριζοσπάστης», ΜΠΕ, ΑΠΕ, www.skairadio.gr, www.flash.gr κ.λπ. Οι στίχοι του τραγουδιού «My Number One» από την ιστοσελίδα της ΕΡΤ.

ΓΙΑ ΤΟ 24ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Γράφοντας πριν από τρία χρόνια για το 21ο Ιεραποστολικό Συνέδριο, σχολίασαμε:

Ένα Ιεραποστολικό Συνέδριο δε μπορεί να είναι ψυχαγωγική εκδήλωση μα ούτε αγγαρεία και πάρεργο πίσω ή πλάι από άλλες δραστηριότητες. Δε μπορεί να είναι χωρίς μήνυμα. Κυρίως δε μπορεί να είναι χωρίς τη συμμετοχή ιεραποστόλων, οι οποίοι –εννοείται– πηγαίνουν εκεί για να ζητήσουν χάρη και κατεύθυνση, για να κάνουν την εκκλησία κοινωνό στο έργο τους και να λάβουν την ευλογία της. Κυρίως, όμως, για να δείξουν σε άλλους το δρόμο που πρώτοι εκείνοι περπάτησαν.

Η εισαγωγή ξένης κουλτούρας, τόσο μακρινής από την ελληνική πραγματικότητα, οι χοροί και τα τραγούδια, η κάθε μορφής “επαιτεία” κ.ά., δεν ταιριάζουν σ’ ένα χώρο ιερό όπως η ιεραποστολή. Εξάλλου, όταν μπαίνουν αυτά, φεύγει η προσευχή και η εκζήτηση του Πνεύματος του Θεού. Και όταν δεν υπάρχουν «οι σπείροντες μετά δακρύων» ίσως και δεν θα πρέπει να υπάρχει απορία για την ποιότητα, αν όχι για την παντελή απουσία θερισμού...

Δυστυχώς εφέτος τα πράγματα ήταν ΠΟΛΥ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ. Τα μηνύματα ΕΚΤΟΣ ΘΕΜΑΤΟΣ. Η “λατρεία” ΕΚΤΟΣ ΤΟΠΟΥ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΥ. Η προσευχή ξαναζεσταμένη κονσέρβα. Ξέρουμε ότι στενοχωρούμε κάποιους φίλους, λέμε όμως την αλήθεια. Αυτό δυστυχώς είναι το πρόβλημα των δυτικών, που πάντα συνοδεύουν το κήρυγμα με την “επιβολή” της δικής τους νοοτροπίας (μουσική, πρακτικές), γεγονός που δυσκολεύει τη μαρτυρία του Χριστού. Απορίας άξιο: Όσοι δεν είναι σε θέση να σεβαστούν την ελληνική κουλτούρα, πώς θα σεβαστούν εκείνη των άλλων λαών;

ΓΙΑΤΙ ΦΕΥΓΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ;

Ένας νέος που αντιλαμβάνεται την Εκκλησία σαν ένα θεσμό με αξίες, η οποία όμως, με τις απαγορεύσεις και τις εντολές της, καταλήγει να φαίνεται σαν αστυφύλακας, τότε στα δεκαοχτώ του, ή και πιο πριν, στα δεκαέξι ή δεκατέσσερα, θα εγκαταλείψει την Εκκλησία. Γιατί; Διότι στην κατήχηση ή στις νεανικές ομάδες έμαθε θρησκευτικές αλήθειες, αλλά ποτέ του δε συνάντησε τον Ιησού Χριστό.

Ο νέος αυτός πιστεύει και λέει ότι άφησε την Εκκλησία. Στην πραγματικότητα άφησε την ενοριακή ζωή, τη συναναστροφή με ιερείς, με τον εφημέριο. Ούτε καν του περνάει από το μυαλό ότι εγκατέλειψε τον Ιησού Χριστό, διότι αυτόν τον Χριστό δεν τον γνώρισε ποτέ. Κανείς ποτέ δεν τον ρώτησε αν έχει ζήσει μια εμπειρία πίστεως, αγάπης, πραγματικής γνωριμίας με τον Χριστό. Κανείς ποτέ δεν του τα δίδαξε. Αυτό είναι βασικό σημείο για τον Χριστιανισμό.

Να, ποιο είναι το πρόβλημα με τους νέους, να τους κάνουμε να γνωρίσουν τον Ιησού Χριστό. Τα υπόλοιπα, μαζί με την ηθική συμπεριφορά (και τις δεσμεύσεις) έρχονται από μόνα τους.

[E. BIANCHI, Ricominciare nell' anima, nella Chiesa, nel mondo, Marietti, Casale Monferrato 1991, 53. Όπως μεταφρασμένο παρουσιάστηκε στην εφημερίδα «Ενοριακές Καμπάνες», 5-6-2005].

Το παρόν τεύχος

Ο Δαβίδ δεν είχε ιδέα για το μέγεθος της σύνθετης αμαρτίας που διέπραξε όταν μοίχευσε με την Βηθσαβέε και προκάλεσε το θάνατο του νόμιμου άντρα της, του Ουρία του Χετταίου (Β' Σαμ. 11/1α).

Περιέργως, ο άνθρωπος που διαπράττει την αμαρτία, έχει συνήγορο τη διεφθαρμένη του σάρκα, που είναι μοναδική **«του προφασίζεσθαι προφάσεις εν αμαρτίαις»**. Για το λόγο αυτό ενώ μια καθαρή συνείδηση αντιδρά άμεσα στην παραμικρή παρέκκλιση από το θείο θέλημα, παρατηρούμε ότι γρήγορα μπορεί να πωρωθεί και να καταπίνει **φαρισαϊκές καμήλες...** (Ματθ. 23/κγ/24).

Η δοκιμασία της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων χωρίς αμφιβολία κρύβει πολύ παρασκάνιο που δεν γνωρίζουμε αν πότε θα αποκαλυφθεί, είναι όμως παράδειγμα εκείνων που αείποτε συμβαίνουν στις κοσμικόφρονες εκκλησίες και φανερώνει πόσα δεινά δημιουργεί η απομάκρυνση από τις αρχές του θείου λόγου.

Στο Συνέδριο του ΠΣΕ, που πραγματοποιήθηκε πρώτη φορά στη χώρα μας, δόθηκε ιδιαίτερη σημασία και προσοχή, ώστε ο αναγνώστης να μπορεί να σχηματίσει καλύτερη εικό-

...κι αν ίσως το ξέχασες,
ο Χριστός μίλησε κάποτε
για «μύλου πέτρα»!..

να για το παγκόσμιο αυτό εκκλησιαστικό σώμα και τη μελλοντική του πορεία.

Το ζήτημα της εξωσωματικής γονιμοποίησης, που έντονα απασχολεί όλο και περισσότερα ζευγάρια, αγγίζεται στις γυναικείες σελίδες. Ελπίζουμε τα στοιχεία που παρουσιάζονται να είναι βοηθητικά όχι μόνο σε όσους έχουν ανάλογο πρόβλημα αλλά και στο περιβάλλον τους που, καλώς ή κακώς, παίζει σημαντικό ρόλο στη λήψη αποφάσεων.

Τέλος, η απόφαση της Ι.Σ. για αναστολή της ανάγνωσης των βιβλικών κειμένων στη δημοτική δε μπορούσε να περάσει απαρατήρητη. Καθένας κρίνεται αν βαδίζει εμπρός ή πίσω, και στο σημείο αυτό η Ελλαδική Εκκλησία ατυχώς οπισθοδρόμησε ακόμη μια φορά, γεγονός που γεννά λύπη και απογοήτευση! **✠**